

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

OCAK - ŞUBAT 2010

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
IBAN No: TR32 001 004 7139 7751 6850 03
Hesap No: 39775168-5003-471-Yenışehir-ANKARA

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 20 Sayı: 217-218
OCAK-ŞUBAT 2010 Baskı Tarihi: 23/03/2010

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Bir Ağın evi ve ayvan...
Resim : M. Nedim GENÇOSMANOĞLU

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	 Ağın Dergisi... Ülkü Soylu BAYATA
5	 Bizde Kalan (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
6	 Adnan Binyazar'ın Kalem... Server TANİLLİ
7	 Delilo (Şiir) Niyazi Yıldırım GENÇOSMANOĞLU
8	 Dırrrr'ın Hikâyesi S. Selami TAŞBAŞI
9-11	 İhsan Aktaş'la Söyleşi: Mehmet ve Kasım Dayılar Altan İLTER
12-14	 Türkçemiz Üstüne Nihat ASYALI
14	 Çoban Yıldızı (Şiir) Halis ÖZMEN
14	 Resim: Cengiz ÖZAN
15-16	 Bir Mektup... Dr. Erdinç KÖKSAL
17-18	 Ağın Nasıl Kurtulur? Faruk DOĞAN
19	 Ağın İlçemizde Bir Kış Günü! Günernkan AYDOĞMUŞ
20	 Başöğretmenim... Nazım ERCAN
20	 Annemin Çorabı Mehmet SELÇUK
21-22	 3-5 Yaş Arası Çocuklarda Alt Islatma Duygu Çataltaş ÇALIŞIR
22	 İstiyorum (Şiir) Ümit ÇAĞLAR
23	 Ağın-Ayşem Sevgi Öztürk SOYLU
24	 Gurbette Vatan Olaydı! Bedrettin KELEŞTİMUR
25	 Türkülerimiz:Fatma Türküsti Av. Fikret MEMİŞOĞLU
26-27	 Çocuk Köşesi:Amerika Gezilerim Zeynep Özlem İLTER
27	 Sevgili Babaanneciğime (Şiir) Miraç ŞENER
28	 Yazarlarımızı Tanıyalım
29	 Fıkralar
30	 Haberler
31-32	 Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

AĞIN DERGİSİ...

Ülkü Soylu BAYATA

Yorucu geçen bir günün sonunda eve ulaşmış olmanın mutluluğuyla çeviriyorum kapının anahtarını. Oh be, diyorum, sonunda koltuğa yerleşip, televizyonu açıp, ayaklarımı uzatarak kanaldan kanala geçer bir güzel dinlenirim. Birden masanın üzerinde duran “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi”ni görüyorum. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor, içime bir güneş doğuyor sanki. Bulutlu, sıkıcı havayı ısıtan bir güneş. Televizyon kanallarında gezinmek yerine dergimizin sayfaları arasında olmak daha güzel diye açıyorum zarfı. Küçük bir pusula geliyor elime. Ödemekte gecikmiş olduğum abonelik ücretinin anımsatıldığı bir pusula... Kulaklarıma kadar kızardığımı fark ediyorum. Utanıyorum, kendimi suçluyorum. Ben böyle yaparsam... diyorum kendi kendime.

Benim böyle yapma hakkım olmadığını düşünüyorum. Hakkım yok, çünkü ben “Ağın” dergisinin ilk kurucularındandım. Ablam Aysel Serin, Rüştü Asyalı ile birlikte ilk el yazması “Ağın” dergisini biz çıkarmıştık. Henüz on altı-on yedi yaşlarındaydım. Rüştü, oyun çağındaki bir çocuk. Ablam resim öğretmenliğine hazırlanıyor. Dergimizin kapak resimlerini o hazırlayacaktı, Rüştü’yle ben de yazılarını. Ne düş-

ler kuruyorduk! Ama ancak bir sayı hazırlayabildik, “Ağın” adını koyduğumuz dergiyi. Düşlerimiz yıllar sonra gerçekleşti. Dr. Vâkîf Özkul’un kurduğu ekipte biz de görev aldık. O zamanlar öğrendim dergi çıkarmanın o kadar kolay bir iş olmadığını. Para bulmak, zaman harcamak, emek vermek gerekiyordu. Cumartesi günlerini gezip tozmak, eğlenmekle geçirmek yerine adres yazmak, dergileri postaya hazırlamak görevi bize düşüyordu. Biz zaman zaman kaçamak yapıyorduk ama Vâkîf Ağabey her zaman işin başında, özveriyle çalışıyordu. Onu destekleyen büyüklerimiz Cevat Onay, Nuri Onat, Hüseyin Kabasakal, Ali Rıza Ersözen, Mehmet Orhan... artık aramızda değiller.

Babam Sadettin Soylu derginin ömrünün uzun olmayacağını düşünüyor, pek ilgi göstermiyordu. Ama yanılmıştı. Sağ olsaydı, yanılmış olmasından büyük mutluluk duyardı. Dergimizin kısa bir aradan sonra yirmi yıldır yayınlanmakta olması onu da sevindirirdi.

Bir yandan bunları düşünüyor, öte yandan dergimizin önceki sayılarını da masaya yatırarak sayfalar arasında geziniyorum. Her sayıda birkaç tanıdık imzayla karşılaşılıyor, anılar yığınının parçalara ulaşıyorum. İşte, Mayıs-Haziran 2009 sa-

yısı. Kapakta bir grup genç adamın fotoğrafı... Elazığ Öğretmen Okulu öğretmen ve öğrencilerinin 1927-28 yıllarında çekilmiş fotoğrafları... Kimler yok ki? Fotoğrafa ilk baktığımda babamı ve birçok arkadaşımın babasını tanıyabilmişim. Tanıyamadıklarımı da 30. sayfadaki açıklamalarda buldum. Beni çok heyecanlandıran bu fotoğrafı bulup bastıkları için dergimizi çıkaranlara minnettarım.

Sayfaları çevirip çocukluk, gençlik arkadaşlarımın imzalarıyla karşılaştıkça tekrar tekrar mutlu oluyorum. Ümit Çağlar imzasının, arkadaşlarım Gülsel ile Gönenç'in kardeşi Ümit'e ait olduğunu anlayınca nasıl sevinmişim. Babaları Hüseyin Tuncer, anneleri Nezahat Abla annemlerin yakın dostlarıydı. Birer çınar gibi devrildi, gittiler hepsi...

"Yaşanmamış Çocukluk" yazısında Adnan Binyazar'ın çocukluk anılarını buluyoruz. O denli acılar çektiğini bilmiyordum doğrusu. Gazi Eğitim Enstitüsü'nde aynı dönemlerde okumuştuk. Benden bir sınıf üstteydi. Sınavı kazandığını o telefonla haber vermişti.

Nihat Asyalı, birkaç sayıdır "Türkçemiz Üstüne" konusunda yazıyor. Ama benim için Nihat Ağabey tiyatro demek, "Harput'ta Bir Amerikalı" demektir. Oyunu Ağın'da hazırlamış, Harput kalesinde oynamıştık, daha doğrusu oynayamamıştık çıkan fırtına yüzünden...

Amcamın oğlu Memduh Soylu'yu daha çok şiirleriyle bilirdik. Bu kez düz yazı biçiminde eğilmiş anılarına. Ne güzel anlatmış geçmişi. İşte bir başka akrabamın yazısı. Feridettin Atatuğ da Ağın'la ilgili anılarını dile getirmiş. Her yazı, her imza ile anıların hücumuna uğruyorum. Bir Ağın özlemi sarıyor yüreğimi... Her kış, bu yaz, bu yaz mutlaka gidelim Ağın'a diyorum. Yaz geliyor, çocukların baskısı, eşimin tercihi nedeniyle yine batıya deniz kıyılarına doğru yol alıyoruz.

Anacığım sağken onun ısrarıyla gidiyorduk Ağın'a.. Ne çok severdi Ağın'ı... Ölmeden bir gün önce, hasta yatağında, bizden söz almıştı, iyileşince onu Ağın'a götürecektik. Belki de bu nedenle bütün özlemimize karşın gidemez olduk Ağın'a...

Daha kötüsü görüşemez olduk Ağınlılarla. Dernekçe düzenlenen etkinliklere de katılamıyoruz. Biz gidemiyoruz ama "Ağın Düşün ve Sanat Dergisi" geliyor evimize. Dergimizin yaşaması için büyük özveriyle çalışan Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Altan İlter ve arkadaşlarına teşekkür borcumuz var. Daha nice yıllar "Ağın" dergimiz elimize ulaşsın, bugünkü gibi bizi mutlu etsin istiyoruz.

Abone ücretiyle birlikte bu yazıyı da göndererek payıma düşeni yapmış olur muyum, bilemiyorum.

Tanıştığım, tanışmadığım tüm hemşehrilerimize sevgiler yollayarak, dergimizde buluşmayı sürdürelim diyorum.

BİZDE KALAN

Mehmet ERGÖNÜL

Aldı hasadımı rüzgâr götürdü
Harmanlar dolusu toz kaldı bize,
Yücelere çıktık yıldız bekledik
Yürek çıkmazında söz kaldı bize.

Babadan tek miras giydiğim çarık
Sevda suçlarından dosyam kabarık,
Mızrabı pas tutmuş, telleri kırık
Pir Sultan Abdal'dan saz kaldı bize.

Yol boyu değişir çiçeğin türü
O'na giden yolda, var sen de yürü,
Sevda kavalının peşinde sürü
Kovalar dolusu tuz kaldı bize.

İstersen gitmem de, istersen çok kal!
Bir varmış, bir yokmuş biter bu masal,
Sessizce kırıldı ağaçta bir dal
Aynalara küskün yüz kaldı bize.

Ne hasret tükenir ne de yavaşlar,
Yıl geçer küllenir, gün geçer başlar,
Güzel mevsimleri götürdü kuşlar
Sarı yapraklarla güz kaldı bize.

Al bir kısrak gibi elde yuları,
Dağdan dağa çarpar, güder suları,
Şekilden şekile işledi karı,
Biz bin hayal ettik, yüz kaldı bize.

Ulu sevda tatlı canda göründü
Koca Yunus dört bir yanda göründü,
Akşam battı, sabah tanda göründü
Çoğu koşan aldı, az kaldı bize.

Bir zaman göl olduk, bir zaman aktık
Sırrını verseydi çıldıracaktık,
Dağlara, yollara, toprağa baktık
Gerçek dostu gören göz kaldı bize.

Her insanda ayrı sevda görünür
Mendil olur, gözyaşında çürünür,
Demir asa, demir çarık yürünür
Işıktan ayrılan, hız kaldı bize.

“Gül düşündük, gülşen oldu yöremiz”
İnsan olmak, insan sevmek töremiz,
O, biliyor, ellerinde çaremiz
Yürünecek yollar az kaldı bize.

ADNAN BİNYAZAR'IN KALEMİ...

Server TANILLI

Fikir hayatımızda, **Adnan Binyazar**'ın eleştirisi imbiğinden geçme gibi bir olay var: Şairler, yazarlar, düşünürler, bu geçişte, ne kuşaksal sınırlarla karşılaşılıyorlar, ne de biçimsel ya da ideolojik kalıplarla; varolan, sadece özgürce düşünme ve yaratma. Fikir hayatımız ve edebiyatımız, bu iklimden yararlanıyor ve yararlanacak...

Ardında, toplumun bir özlemini de fark etmiyor muyuz?

*

Edebiyat sözlükleri, Adnan Binyazar'ı "eleştirmen" olarak niteler.

Onun ilk yazısı, *Varlık*'ta 1 Eylül 1960 tarihini taşır. Oradan başka dergilere de taşan kitap tanıtma, inceleme ve eleştirme yazıları, çok geçmeden bir eleştiri anlayışına da varır: "Türkiye'nin açlıktan, susuzluktan kurtulması, yoksulluğu doğal saymaması, Türk insanının eğitimsiz, okulsuz kalması, sanatçılarımızın onları bilinçlendirmesine bağlıdır" görüşünden yola çıkarak, "Bir yazarı daha saygıya değer biçimde değerlendirmek" isteyen Binyazar, nesnel ölçülere bağlı bir eleştirmendir artık!

*

Binyazar'ın çalışmaları birbirini izleyerek, 70'li yıllarda özellikle *Ağır Toplum* incelemesine varır (1979). O önemli eserde vardığı şudur: "Ağır, bir duygu seli gibi, acıyı yüreklere yayar. Ağır, acı çekmenin toplumsallaştırılması; özbenlikte gelişen bir duygudur. Güçsüzlükten güç alma törenidir. Halkların bilgiden öte güçleri de yoktur. Bilgi kuvvettir! Türkiye yüzyıllardır, ağır toplumundan bilgi toplumuna geçmenin sancısını çekiyor..."

Binyazar, o süreçte "bilgi" ve "eğitim"i altını çizer.

Ağır Toplum'u, özetle *15 Türk Masalı* (1995) ve *Halk Anlatıları* (1995) izleyecektir.

*

2000'lere girildiğinde, Binyazar'ın kalemin den önce şu iki eser önemlidir: Bir anı-roman olan *Masalı Yitiren Dev*'de (2000) yaşamını an-

latır yazar. Okurların çok tuttuğundan, üst üste 10 basım yapar kitap.

Ardından *Ölümün Gölgesi Yok*'u da (2004) okurlar sever, ısrarla isterler; kısa bir sürede üç baskı yapar. Daha da önemlisi, 2005 yılında Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer bulunur.

Bir başka gelişme de şudur: 2000'lerde yayımladığı bir bölüm eserle, Binyazar'ın kalemi "deneme"ye kayar ve edebiyatımızda özlü örneklerini sergiler.

Asıl *Duyguların Anakarası*'nda (2006), özellikle bu eserle, Binyazar, denemeciliğimizin sınırlarını genişletip ona "yeni tatlar" kazandırır; konular zenginleşir ve çeşitlenir.

Edebiyatımızda bir yeniliktir görülen...

Edebiyatın Dar Yolu'nda (2008), yazar, dikkatini çeken kitaplar ve yazarlar üstünde durur. Yeni bir yorum, konuya zenginlik katar. Kitap, küçük çapta edebiyat tarihimize bir yaklaşımdır.

Bu iki eser Can Yayınları'ndadır.

Pupa Yayınları'ndan çıkan *Ayna* da (2008), deneme türünü sürdürür; ve türün yayılma alanının genişliğini gösterir: Binyazar, "Bilginin Derin Kuyusu"na eğilip, insanın "insan" olma bilinci olarak eğitime bakıp zengin bir alanda deneme hasadı yapar; kimi yaşamlara ve düşünce emeklerine saygısını dile getirir.

*

Adnan Binyazar, zengin bir anakarada yaşıyor; "Deneme"ye, edebiyatı da aşır felsefi bir anlam da kazandırıp her konuya bir derinlik kazandırmış olarak, ülkemizin seçkin ve verimli kalemleri arasındadır.

Bir şeyi de yapmıştır: "Ağır toplumundan bilgi toplumuna geçme"nin sancısını çeken bir ülkede, bir devrimci gazetede, Cumhuriyet'te, her hafta kalemini bileyliyor; her salı, gazetede köşesindedir, pazar ekinde de okurlarla baş başadır. Bir "deneme" tadında yazıları, son zamanlarda, sık sık, sözü özellikle çokertilen eğitime getiriyor ve kadın haklarına kol kanat oluyor.

Özetle, savaşta, elinde kalemi ve ön siperlerde...

DELİLO

Niyazi Yıldırım GENÇOSMANOĞLU

Hıdır Sezgin ve Mevlûd Canaydın'a

Ulaşsın gökyüzüne yürek atışlarımız;
Arslanım! Tecvid üzre tokmağı davula vur!

Destanlar meş'alesi Çaydağ'ı'dan sonra.
Aşkımız Delilo'da kıvamını bula, vur!

Kenetlensin omuzlar, kollar, parmaklar bile;
Yine düştü gönlüme bir gözleri elâ; vur!

Oynasın bel, diz, boyun... Kaynasın göğüs, kalça...
Üç ileri, bir geri: bir sağa, bir sola vur!..

Savruldukça bindallı. Al bezekli etekler,
Ses ve süs cümbüşünden sağrağımız dola, vur!

Delilo bestesinde, her güzel bir deste gül...
Bülbüller gül devşire, hasat harman ola, vur!

Gönül bu, ne kocalır, ne geçer sevdiğinden;
Vur Ali'm, vur yiğidim! Fatma gadan ala; vur!

Topuklarınla döv ki, titresin dağ, taş, deniz...
Ününü yıldırımlar gökten arşa sala; vur!

Davul gümbürdedikçe ülkümün evreninde;
Dostlar güle, düşmanlar saçlarını yola; vur!

Ses getir maveradan; "heyhey!" de bre Gakkoş.
Heyhey!.. Ahfat uyana, ecdat vecde gele; vur!

Dilinde meşk olanın neler geçmez içinden;
Yoruldum deme Hıdır.* biraz daha. Hele vur!

Delilo ezgisiyle çatlasın gırnata
Duracak gün mü bugün. Mevlûd** anan öle vur!

* Davulu tecvid üzre çalan büyük sanatkâr Hıdır Sezgin.

** Klarnetle maveradan ses getiren büyük sanatkâr Mevlûd Canaydın.

DIRRRRRR'IN HİKÂYESİ

S. Selami TAŞBAŞI

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin Eylül-Ekim 2009 sayısının 'FIKRALAR' bölümünde değerli hemşehrim Remzi Oğuz, babam Kortikoğlu (İbrahim Taşbaşı) ve Hozakpurlu Yusuf Dayı (Kara-dağ) ile ilgili bir diyalogu nakletmiş. Kimden dinlediğini bilmiyorum amma, duyum yanlış. Anlatılan fıkranın içerisinde babam var da Yusuf Dayı yok.

Fıkra da söylendiği gibi; babam Kortikoğlu ile Yusuf Dayı çok iyi arkadaş, katıksız dost idiler. Babamın felsefesi, “kırk köyün olacağına, kırk köyde kırk ahababın olsun” du. Çevre köylerin her birinde birkaç ahababı vardı. Onlarla daimi diyalogu vardı. Hozakpur, ninemin köyü olduğu için birçok aile ile akrabaydık, akrabayız. Bunun yanında Yusuf Dayı ile Davut Emi babamın can dostları idi. Davut Emiye fazla şaka yapmazdı, Yusuf Dayı ile çok uğraşırdı. Babamın dostlarına karşı büyük saygı duymuşumdur. Onların çocuklarını ailemizin ferdi gibi gördüm. Bugün dahi aynı duyguları taşıyorum.

Babam, fıkra haline gelen, ahabaplarına yaptığı şakaları çok anlatırdı. Çocuk yaşımda hoşuma gider, keyifle dinlerdim. Hiçbirini de unutmadım. Babam hoşsohbetti. Ancak söz sırasını bilirdi. Zamanlaması mükemmeldi. Şakaları, teşbihleri gerçek birer zekâ ürünüydü. Bu yüzden yaptığı şakalardan kimse kırılmazdı, can kulağı ile dinlenirdi. Bulunduğu her mecliste saygı gördü.

Gelelim bahsi geçen fıkraya:

Babam Arapgir'e gitmiş, karşılaştığı ahabplarından biri, “Akşam falanca yerde toplanıyoruz, seni de bekliyoruz, mutlaka gel.” demiş. Babam davete icabet etmiş. Gittiğinde tanımadığı bir kişi konuşuyormuş. Selamlaşmadan sonra oturmuş, herkes gibi dinlemeye başlamış. Adam kimseye fırsat vermeden ha bire konuşuyormuş. Bir ara davet eden kişi babama, “Kortikoğlu, seni sohbette çağırdık hiç konuşmadın, neden suskun kal-

dın?” demiş. Babam da arkadaşın konuşması bitti ise, Teptelinin bir hikâyesi var onu anlatayım der ve başlar:

Tepteli karı-koca gün boyu bağlarında çalışmış, akşama doğru yorgun argın köylerinin yolunu tutmuşlar. Yol yokuş, oldukça da uzun, bir türlü bitmiyor, zaman geçmiyormuş. Adam demiş ki, “Hanım bir meşgale bulalım, oyalanarak yolu bitirmeye çalışalım. Ben gaz yapayım sen say, sen yap ben sayayım” formülünde anlaşmışlar. Adam öne düşmüş, zırt-bir, dırt-iki, üç, dört... malzeme bitmiş. Sıra hanıma gelmiş, hanım vanayı aralamış, başlamış Dirrrrrrrr hiç ara kesilmiyor, adam arkadan birrrrrrrr, iki diyemiyor. Hanım kocasına, “Herif iki desene” deyince, adam, “Arayı kesersen diyeceğim” demiş.

Bu nakilden sonra, kimseye söz sırası vermeden konuşmacı toplantı sonuna kadar bir daha konuşmamış.

Sırası gelmişken, babamın Yusuf Dayıya yaptığı sayısız şakalardan bir tanesini de sizlerle paylaşalım:

Yusuf Dayı, Ağın'dan nahiye müdürünü, jandarma başçavuşunu Hozakpur'a yemeğe davet etmiş. Babama da adam göndermiş, davet etmiş. Köyden birkaç aile de davete katılmış. Yenilmiş, içilmiş... Sofra toplanmadan babam, “Yusuf'a hem teşekkür edelim, hem de şükür duası okuyalım” demiş ve başlamış:

“Bizi bu yemeğe davet eden Yusuf'un kapısı kapana, ocağı bata.

O bir ayağı da kırıla gezemeye.

Az duyan kulakları hiç duyamaya.”

Her cümlenin bitişinde söylenenleri anlayamayan Yusuf Dayı, ‘AMİN’ diyor, diğer davetliler de gülüyorlarmış.

Yusuf Dayı davetlilere, “Siz nasıl Müslüman-sınız, hiç duaya gülünür mü?” diye kızmış.

Tanrı'nın rahmetleri üzerlerine olsun.

İhsan Aktaş'la Söyleşi: MEHMET VE KASIM DAYILAR

Altan İLTER

Altan İLTER: *İhsan Abi, sizinle çok uzun yıllara dayanan bir dostluğumuz, arkadaşlığımız var. Ayrıca, aynı mahallenin çocuklarıyız. Böyle olmasına karşın, aramızdaki yakınlaşmalar çoğu zaman kahve masalarında, düğün eğlencelerinde gerçekleşebildi... Bugün, sizinle daha ciddi konularda konuşup, Ağın'da hemen hemen herkesin adını duyduğu, ancak fazla bir bilgiye sahip olmadığı babanız Gazi Mehmet Aktaş ile amcanız Gazi Kasım Aktaş hakkında okurlarımızı bilgilendirmenizi isteyeceğiz.*

İhsan Abi, isterseniz ailenizin kısaca tanıtımıyla söyleşimize başlayalım.

İhsan AKTAŞ: Memnuniyetle... Babamın babasının, yani dedemin adı Ahmet, anasının adı da Hatice. Efendime söyleyem işte, babam, annemin evine içgüveği olarak gelmiş, girmiş. Yani babamın amcamgille fazla bir alakası yok. Yani ordan gelmiş, içgüveyi girmiş, anamın evine!.. Orda beraber kalmışlar... Anamla, gaynatasıgille hep beraber tarlalara gidirler, tumbalara gidirler. Gidiyorlar...

İşte yine öyle bir gün Karayazı dediğim yere gidiyorlar. Öğle vakti şahra götürürken, bakıyorlar ki davullar çalınıyor. Nedir bu diye sormuşlar? Demişler ki, "Seferberlik ilan oldu. Seferberlik ilan olmuş, onun için davullar çalınıyor." Dönüyorlar tarlaya. Tarlada anneme diyor ki, "Zeynap, seferberlik ilan olmuş. Beni askere götürecekler herhalde..." Efendime söyleyem, gerisin geri gelirler eve. Ağın'ın gençleri Üçdüt'ta toplanmışlar. Babamı da Üçdüt'un oraya götürüyorlar, orda teslim oluyor. Nenem Hanım Bacı gidiyor, yalvarıyor, yakarıyor kumandanına ki, "Bu benim damadım olur. Gece burda kalmasın, evde yatsın da sabahtan getireyim, teslim edeyim." diyor. Kumandan sonunda razı olmuş. Babam eve gelip yatıyor, sabah da gidip teslim oluyor.

Teslim olduktan sonra, on sekiz sene öldü mü kaldı mı hiç haber yok. Ne mektup var, ne gelen var, ne giden var!.. Babam vuruluyor tabii. Vuru-

İhsan Aktaş

lunca Rusya'ya esir düşüyor. Babamı taam Sibirya'ya götürmüşler. Tam yedi sene orada esir kalmış. Ne işkenceler, ne zopalar, ne dövmele... Aç, susuz, perişanlık diz boyu... Yedi sene, dile kolay tam yedi sene, ne demek. Şimdi, on altı ay bir askerlik yapıyorlar. Anam n'oldu yav, nasıl, ne zaman bitecek diyorlar? Yav bu on sekiz sene... Düşmana göküs germiş; bit, açlık, sefillik, ayakkabı, yemek-içmek yoh. Acından işte böyle, iyi kötü, Cenab-ı Allah öldürmemiş yollamış geriye.

Babam orda, Sibirya'dayken işde, şunu da anladayım... Kumandanın bir tanesi gelir. Bu Rus kumandanının oğlu da Türklere esir düşmüş. Ordan babasına yazıyor ki, "Türkiye'de bana çok insanlık, iyilik yapıyorlar. Bana hiçbir kötülükleri yok. Hatta bir meyve var. Tükürüp, tükürüp yiyorlar..." Dut... yani bizim dut. O Rus kumandanın da babama biraz faydası olmuş, sahap çıkmış. Yani o da Rus askeri, yani Rus kumandanı.

Sonra Türkiye ile Rusya görüşüyorlar, esirleri bırakmak üzere anlaşıyorlar. Onlar bizimkileri, bizimkiler de onlarınkini serbest bırakıyorlar. İşte o şekilde babam da serbest galıyor. Babam yola düşüyor ve Kemah'tan, Erzincan tarafından geliyor. Onu Kemah'ta soyuyorlar. On sekiz sene askerde kalan adamın neyi olacak ki? Soyulduktan sonra

Kasım Aktaş

babam bir don, bir gömlek, saç, sakgal, insana benzer bir yanı yok!.. Hiç yani, bu adam mı, ne olduğu belli değil. Hiç gıldan görükmir. Babam geliyor, Vahşen yolundan doğru geliyor ki, gardaşı çift sürir yolun kınarında. Vahşen yolunun kınarında... Babam, “Kolay gele Çece” diyor.

AI: Kardeşinin adı neydi? Sonra ne oluyor?

İA: Kasım... Şimdi, çift sürir orda. Babam gene, “Çece, kolay gele” diyor. “Hoş geldin, safa geldin” dedikten sonra, yine “Hooo... hooo” deyip, çifte devam ediyor. Tam on sekiz sene kaybolmuş. Nerden aklına gele ki; kimse gelmemiş ki Ağın’dan, gardaşı gele! Neyse konuşuyorlar, sarılıyorlar, gohlaşıyorlar... Babam eve geliyor. Evde de kimse yoh. Annemle, nenem bahçaya gitmişler. Orda, işte babam yatağa girip yatar. Annemgil geliyorlar. Yatahtakini görünce babamın geldiğini tahmin ediyorlar. İşte öyle devam etmiş yani. Başka ne diyeyim ki?

Altan İter: Biraz da Kasım Dayıdan bahse-der misin, İhsan Abi?

İhsan Aktaş: Kasım Dayı da işte, benim babamın abisi oluyor. Yani benim amcam... Amcam gayet guvvatlı, pehlivan bir adam. Yani bu yörede, Elazığ’da böyle guvvatlı, böyle pehlivan bir adam daha yohmuş o devirde. Amcam, süngü harbine giriyor Rus’lan.

AI: Kafkasya’ya mı gidiyor?

İA: Vallaha, orasını bilemeyecem. Şimdi, subay da, kumandanlar da süngü harbine emir vermişler. Süngü harbine girmişler. Türklerle, Ruslar birbirine girmiş, o ona vuruyor, o ona vuruyor. Amcam, duttuğunu dakıyor süngüye, omuzunun arkasına atıyor. On sekiz tane sayıyor kumandan. Kumandan daha fazla bahamayıp arkasını çeviriyor. Diyor ki, bu çocuğa bir şey olmuş. Allah buna yardım ediyor. Amcamla bir Rus askeri bir meşenin etrafında dönüp, duruyorlar. O ona, o buna vurmak istiyor. Amcam diyor ki, bu beni öldürecek. Neyse, meşenin dalının arasından bi tene de ona vuruyor, öldürüyor. Subay gelip onu çadırına götürüyor. Buna bir şeyler veriyor ve zamanki devirde,

oradakilerden de çantasına dolduruyor. O zamandan sonra tabii, amcam savaş bittiği için perperişan Ağın’a dönüyor.

AI: Biraz da Ağın’daki günlerinden söz eder misin?

İA: Babam da, amcam da Ağın’da çiftçilikle hayatlarını sürdürmeye devam edirler. Yokluk, yoksulluk... Daha sonra amcam felç olmuş. Konuşma yoh, sağdan sola dönme yoh. Tam yedi sene amcam yatahta yatmış. Savaşta amcamın o subayı; paşa olmuş, emekli olmuş. Elazığlıymış... O paşa sormuş, soruşturmuş. Günün birinde Ağın’a gelmiş ve Çınaraltı Kahvesinde Ağınlılara, “Ağın’da benim bir Kasım’ım vardı, aslan Kasım’ım vardı. Felç olmuş, yatağında yatıyormuş. Acaba öldü mü, kaldı mı? Evi nerede?” diye soruyor. Kumandanı alıp, o zamanlar Lollar şimdiyse Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi denilen yerdeki eve getirip, içeri alırlar. Amcam, aşağıda avluda yatıyormuş. Komutan onu o vaziyette görünce, “Vah gidi Kasım, vah!.. Sen böyle mi olacaktın?” diyor. Biraz oturduktan sonra kumandan ağlayarak geçip gidiyor. Biraz da harçlık veriyor o zamanki parayla... İşte amcam bu dertten gurtulamayıp vefat ediyor sonunda.

AI: İhsan Abi, babanız ve amcanız ne zaman vefat ettiler? Önce hangisi vefat etti?

İA: Babam önce öldü... Hemen gayıtlara bir bahayım ki, bir yanlışlık olmaya. Babam; 1 Temmuz 1883’de doğmuş, 4 Şubat 1955’de ölmüş. Amcam da; 1 Temmuz 1882’de doğup, 29 Eylül 1956’da ölmüş görünüyor. O zamanki gayıtlar ne kadar doğru bilemem!..

Ahmet Aktaş: Ben de oradaydım, uzaktaydım... Çocuktum, ama hatırlıyorum Mehmet Dayının öldüğünü... Ölüyü yıkadığı zaman, Hasan Hoca yok muydu, Berikman... Hasan Berikman Hoca demiş ki, “Ben Mehmet’i böyle bilmiyordum. Her tarafı şarapnel parçası doluymuş. Parçalanmış... yara izi doluymuş.”

İA: Anam ölmüştü, evde analığım vardı. Babam, az biraz rahatsız... Sabahleyin galhtuh. Ben dışarı çıktım. Geldim ki babam ölmüş, vefat etmiş. Mübarek bir cuma günü öldü. Babamı yıkayan Hasan Efendiydi, Allah rahmet etsin... Babamın her tarafı parça parça... Bir şarapnel vurmuş, kapah yoh, dizkapağı yoh... Topal kalmış. Bir top et! Ba-

bam gezemiyor, edemiyor... Babamı gördüm, bunlara yetiştim ben, biliyorum.

Âİ: Ağlama, üzülmeye İhsan Abi.

İA: Ne yapam, aklıma geliyor çektiikleri. Bu vatan, bu toprak kolaylıkla kazanılmamış. Gâvurların elinden kolaylıkla gurtulmamış. Türkiye, kolaylıkla Türkiye olmamış. Ne diyem, şehitlerin şehidi benim babam. Şehitlerin şehidi...

Âİ: İhsan Abi, babanız Sibiry'a'dan döndükten sonra kaç çocuğu olmuş?

İA: Dokuz tene olmuş, ama beşi sağ kalmış. Üç baci, iki de erkek. Bacılarım yakında öldüler, bir tek gardeşim kaldı.

Âİ: Peki, Kasım Dayının kaç çocuğu varmış?

İA: Kasım Dayının da beş çocuğu var. Bir tek oğlan; adı Ahmet. Gerisi kız.

Âİ: Müşterek evleri halen duruyor mu?

Ahmet Aktaş: İhsan ağabeylerin evi, bizim evin yanında... Kasım Dayının evi ise, Öğretmen Fahrettin Tözün'ün evinin tam karşısında... Eski dink'in orda.

İA: Evleri duruyor tabii. Ama müşterek evleri yok, ev amcamın... Çünkü babam evden bir şey almamış, yani bir şeyi yoh. O zamanki devirde, babam gelmiş, annemin evine içgüveyi girmiş. Evin tapusu mapusu, hep amcamın üzerine. Babamın hiçbir şeyi yoh. Bütün her şey annemin malı yani!.. Gözüm biraz görseydi, oraları size hep gösterirdim...

Âİ: İhsan Abi, konuşmamıza ilâve edeceğin başka bir husus var mı?

İA: Ne diyem? Daha ne diyem ki? Babam için çok uğraştılar ki devletten bir şey goparalar, maaş gibi bir şey bağlatalar o zaman... ama yapamadı-

Mehmet Aktaş'ın evi

Kasım Aktaş'ın evi

lar! Babam böyle acından öldü, babam perperişan öldü. Bir resmi bile yoh!

Âİ: Peki, Kasım Dayının maaşı var mıydı?

İA: Hayır canım, hayır, hayır!.. Onun da maaşı yohtu. Babam, on sekiz sene göküs germiş düşmana. Beş kuruş para vermediler. Şeyde; Kore'de, Kıbrıs'ta üç gün çarpışanlara madalyalar dağıttılar... haklar verdiler! Benim babam ise acından öldü. Yav, babam askerden gelmiş, bir top et... Anam bir tek kadın, ne yapabilir ki, evin içinde? Ama yine de anam duvar yapar, anam çalı çalular... Beş tene de çocuk. O şekilde, yol parasından kurtulalar diye beş çocuk dünyaya getirmişler.

Ahmet Aktaş: Kasım Dayının hanımı bizim akrabamız olur. Adı Fatma'ydı. Kasım Dayı felçli olduğu için hep yatardı. Yalnız başına onu döndürmek, yerinden gıvşatmak mümkün değildi. Biz çocuğuz. Onu yatakta döndürmek, altını temizlemek için Fatma Teyze bizi de yardıma çağırırdı. İhsan Abi dedi de aklıma geldi...

İA: Evet, amcam tam yedi sene yattı! Çınar gibi bir adamdı, çınar gibi... Amcam bambaşkaydı. Adam gibi bir adamdı. O da çok çekmiş. O zaman çekmeyen mi var! O zaman Lollar Mahallesi'nden seksen kişi gitmiş askere. Amcam, babam ve birkaç kişi geri dönmüş Ağın'a. Babam da sakat...

Altan İlter: İhsan Abi; seni çok yorduk, yaralarını destik, dertlerini tazeledik. Ağzına, diline sağlık. Sana çok teşekkür ediyoruz.

İhsan Aktaş: Esas ben sizlere teşekkür ederim. Babamı ve amcamı hatırlayıp, onların unutulmamasını sağladığınız için... Ne dersiniz? Şimdi, birer sovak ayran içek mi?

TÜRKÇEMİZ ÜSTÜNE

Nihat ASYALI

(Geçen sayıdan devam)

Maniler çoğunlukla dört dizeli oluyor. Ama, beş, altı, yedi, sekiz, on, on dört dizeli manilere de rastlanmaktadır.

Bir yedi dizeli mani örneği şöyle:

*“Karadan hep karadan
Yârim gider karadan
Ben giderim karadan
Ciğerim göz göz oldu
Görünmüyor karadan
Hak beni ayırmasın
Kaşı gözü karadan...”*

Bu yedi dizeli mani, aynı zamanda cinaslı manidir. “Karadan” sözcüğü değişik anlamlarda kullanılarak bir söz hüneri gösterilmiş oluyor... Cinaslı manilerde böyle beceriler sergilenir. Birkaç örnek daha verelim:

*“Güle naz, güle naz
Bülbül eyler güle naz.
Girdim bir dost bağına
Ağlayan çok gülen az.*

*Fişneden, fişneden
Bir dal kestim fişneden
Bu yara yâr yarası
Ölene tek işleden.*

*Kara gözler, kara gözler
Kurbanım kara gözler
Gemim deryada kaldı
Kaptanım kara gözler.”*

Düz manilere örnek olarak, Kars yörelerinde karşılıklı söylenen şu manilere de bir göz atalım:

Oğlanlar söyler:

*“Karşıya kaban derler
Ökçeye taban derler
Kız hatrın kalmasın
Nişanlın çoban derler.”*

Aldı kızlar:

*“Karşı kabansız olmaz
Ökçe tabansız olmaz
Niye hatrım kalsın
Sürü çobansız olmaz.”*

Aldı oğlanlar:

*“Çoban koyun kimindir?
Say, görüm nice bindir
Benim meylim sendedir
De, görüm meylin kimdir.”*

Aldı kızlar:

*“Çoban koyuna gider
Bakar boyuna gider
Çobanın hak- toklusu
Nişan toyuna gider.”*

Manilerdeki bazı sözcükleri açıklayalım:

Kaban: Taşlı, kayalı, uçurumlu yer. *Görüm:* Göreyim. *Nice bin:* Kaç bin. *Toklu:* Bir yaşından küçük kuzu, *Hak-toklusu:* Çobana emeği karşılığında verilen kuzu. *Toy:* Düğün.

Anadolu'nun birçok yörelerinde düğünler, eğlenceler sırasında böyle karşılıklı söylenen sevimli, neşeli maniler halkımızın aydınlık iç dünyasını, yaratıcılığını yansıtan ürünlerdir.

Aklıma iki cinaslı mani daha geldi. Onları da şuracıkta söylemeden geçemeyeceğim.

*“Yara sar yara sar
Hekim isen nabza bak
Cerrah isen yara sar
Beni kimse asamaz
Asar ise yâr asar.”*

*“Kuzusu, kuzusu
Çay kuru, çeşme kuru
Nerden içsin kuzusu
Beni yakıp bitiren
Bir ananın kuzusu.”*

Halkımızın yarattığı dilimiz, dilimizin yarattığı halk şiirimiz, tükenmez bir hazinedir. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha mani okusak, birbirinden güzel, birbirinden çarpıcı manilerin sonu gelmez...

Türkülerimiz de öyle. Biraz da türkülerimize kulak verelim.

Türkülerimiz; halkımızın yaşantısındaki bütün duyguları yansıtır. Halk; acılarını, sevinçlerini, sevgilerini, özlemlerini türkülerinde dile getirmiştir. Yalın, doğal, içten anlatımıyla türküler ezgiyle söylenir. Böylece şiirin gücüyle, müziğin gücü birleşerek duygulandırma etkisi çok daha artmış olur. Anadolu insanı gurbetin acısını yüzyıllar boyu çok çekmiştir. Ayrılık acısını anlatan türküler çok yaygındır.

Eğin türkülerini genellikle gurbete giden erkeğinin özlemiyle onu bekleyen kadının iç yangınına dile getirmektedir. İşte şöyle:

*“Tez gel ağam tez gel eğlenmeyesin
Elde güzel çoktur, evlenmeyesin!”*

Şu nakaratta da umarsız, çekingen bir korkutma var:

*“Tez gel ağam tez gel, olma yabancı
Benim ahım eder seni dilenci!”*

Şimdi de incelikli bir sitemle sesleniyor gurbetteki erkeğine:

*“Tez gel ağam tez gel, bayram geliyor
Eller sevdiğine neler alıyor!”*

Ayrılık ateşiyle yanan Anadolu kadını, erkeğini kandırmaya çalışıyor:

“Akan gözyaşımı sil de yine git!”

Acımasız koşullar karşısında umarsız bekleyen kadın; sonunda görmediği, bilmediği birine beddua ediyor:

*“Tez gel ağam tez gel, olma muhannet
Gurbet icat eden görmesin cennet!”*

Türkülerimiz gurbetten, ayrılıklardan, acılardan söz ettiği gibi, aşk türkülerimiz de çok yaygındır kuşkusuz... Neşeli, şakalı, oynak, fıkır-fıkır türkülerimiz de pek çoktur. Örnekleri sıralamaya kalkışsak sayfalarca sürer. Halk şiirimizin büyük ustalarından bazı örneklerle konuyu bağlayalım.

Halk şiirimizin ustaları da halkımızın dünya görüşünü, inancını, felsefesini, ince, yalın ve çarpıcı anlatımlarla ortaya koymuşlardır. Şiirlerinde düşünce ve duygularını yansıtırken dilimizin zengin olanaklarından yararlandıkları kadar, dilimize yeni zenginlikler katmışlardır. Onu yaşatırken, yeniden yaratarak kuşaktan kuşağa aktarmışlardır.

Şimdi bu büyük ozanlarımızdan birkaç örnek sunalım. Halk ozanlarımızın en büyüklerinden olan Yunus Emre, ozan olduğu kadar filozoftur. Tasavvuf eridir. Yunus'un söz üstüne söyledikleri çoktur. Sözün gücünü, sözün büyüsunü sık sık vurgular. Yunus'a: 'Söz insanın özüdür. İnsanın kendisidir... İnsanı insan yapan sözüdür. Sözün gücünü, büyüsunü anlatan' şu şiire bir bakalım:

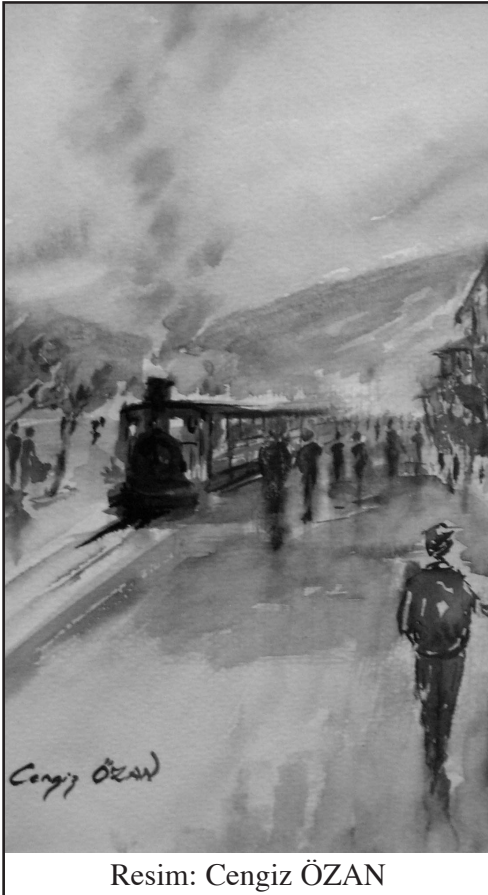
*"Sözünü bilen kişinin
Yüzünü ağ ede bir söz
Sözü pişirip diyenin
İşini sağ ede bir söz."*

*"Söz ola kese savaşı
Söz ola kestire başı
Söz ola ağulu aş
Bal ile yağ ede bir söz."*

*"Kişi bile söz demini
Demeye sözün kemini
Bu cihan cehennemini
Sekiz uçmağ ede bir söz."*
Ağ: Ak. Uçmağ: Cennet.

Yunus Emre, halk şiirimizin en büyük ozanları içinde başta gelendir. Yunus Emre, halk filozofları içinde de en baştadır. Yunus Emre'ye ilişkin yazımızı sürdüreceğiz.

(Devam edecek)

Resim: Cengiz ÖZAN

ÇOBAN YILDIZI

Halis ÖZMEN

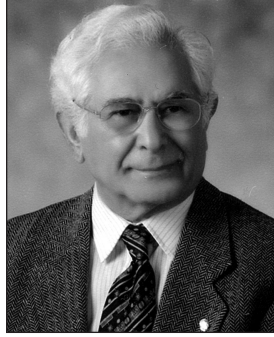
Şayet sana
Güneşi elleri ile tutan birini gördün mü?
diye soran olursa,
Onlara de ki
Evet!
O beni sevmekle güneşi elleri ile tuttu.
Güneşin alevleri ellerini
Aşk ateşi ise yüreğini yaktı.

Şayet sana
Çoban yıldızını eli ile tutan birini gördün mü?
diye soran olursa,
Onlara de ki
Hayır!
Beni seven biri gözlerimde,
Çoban yıldızının ışığını,
Yüzümde ise aydınlığını gördü.
Solarım korkusu ile adımı siyah gül koydu.

BİR MEKTUP...

Dr. Erdinç KÖKSAL

*Sayın Altan İlter
AĞIN Düşün ve Sanat Dergisi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hoşdere Cad., No: 41-2 A
Y. Ayrancı, Ankara*

Dr. Erdinç KÖKSAL

AĞIN Düşün ve Sanat Dergisi'ni bir tesadüf eseri olarak, ziyaretine gittiğim Ağabeyim Behiç Köksal'ın evinde gördüm. Merak ve heyecanla sayfalarını çevirdiğimde, ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Evet! Ben de bir Ağınlıyım, ama nasıl bir Ağınlı?

Hayatım boyunca, gerek hastalarım gerekse çevremdeki insanlar tarafından binlerce defa sorulan bir soruydu:

- Nerelisin?
- Şöyle bir nefesimi doldurup cevap verirdim:
- Elazığlıyım.
- Neresinden?
- Ağın'dan.
- Falancayı tanır mısın?
- !..
- Filancayı tanır mısın?
- !..
- Peki, meslektaşın falan doktoru?
- !..
- Eee, peki nasıl Ağınlısın be kardeşim!..
- İşte sorun burada başlıyor. Nasıl bir Ağınlıyım?

Annem Hatice Köksal, Ağın-Tatarağası Mahallesi, Gençosman Sokağı'nda oturan rahmetli Osman Zeki Gençosman ve Nesibe Gençosman'ın beş çocuğundan en büyüğü. Annemi ve diğer kardeşleri Ayşe Kopan, Nermin Korkmaz, Meliha Hocaoglu adlı teyzelerim ile dayım Kemal Zeki Gençosman'ı yıllar önce kaybettik. Şimdi ikinci kuşak olarak bizler varız. Çocuklarımız ve torunlarımız ise üçüncü ve dördüncü kuşağı temsil ediyorlar. Ediyorlar ama nasıl? Ağın'ı görmeden, Ağın'ı bilmeden...

Ama AĞIN Dergilerinin sayfalarını çevirdiğimde, içimde bir umut belirdi. Meğerse Ağınlıların bir

Derneği, bir Dergisi, Ağın'da toplanıp kaynaştıkları, kucaklaştıkları, coştukları günler varmış. Tüm bu organizasyonları yapanları, emeği geçenleri yürekten kutluyorum.

Evet, ben 1933 yılında Ankara'da doğmuşum. Orada ilkokul, orta, lise, üniversite derken, hayatımın ilk otuz yılını Ankara'da geçirmişim. Bir Kadın-Doğum Uzmanı olarak, hekimlik hayatımda Anadolu'nun çeşitli yerlerinde bulundum, ama yolum Ağın'dan geçemedi

bir türlü...

Çocukluğumda ve öğrencilik hayatım boyunca Ağın kelimesi beni senede iki defa heyecanlandırırdı: Anneannemleri Ağın'a uğurlarken ve sonbaharda onları Ankara garında karşılarırken... Biraz sonra tren gelecek, vagon penceresinden Beybabamın gülümseyen yüzüyle el sallamasından sonra bavulların, sepetlerin, torbaların, çıkınların elden ele taşınmasıyla el öpme ve kucaklaşma faslı başlayacaktı.

Tabii bizim gözümüz hep çıkınlarda... Sucuk, pestil acaba hangisinde?

O akşam, Beybabamların Ulus-Karaoğlan'daki evlerinde dayım, teyzelerim ve çocuklar kalabalık bir şekilde toplanır ve anneannemizin paylaştırdığı dut pestili, üzüm pestili, sucuk, bastık, kırmıtık, ceviz, badem, elma gakı, armut gakı, dut unu dağıtımını büyük bir zevkle seyrederdik. Her kardeş payını alır, evinin yolunu tutardı.

İşte benim, çocukluğumdan kalan Ağın buydu! Sene 1954... Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi 3. sınıf öğrencisiydim ve Talebe Cemiyeti'nde de görevliydim. O yaz tatilinde, Türkiye Milli Talebe Federasyonu her fakülteden iki öğrencinin katılımıyla bir Köycülük Komitesi kurdu ve bu Komiteye ben de katıldım. Komitede; Tıp'tan, Ziraat Fakültesinden, Veteriner Fakültesinden, Hukuktan, Siyasal Bilgilerden, Dil-Tarih'ten öğrenciler vardı. Programa göre Tunceli'ye gidilecek ve bütün kazalar adım adım dolaşılacak, halkımızı kendi branşımızda aydınlatacaktık. "Oh" dedim

içimden, bu fırsattan istifade belki Ağın'ı da gördüm.

Trenle Elazığ'a indik ve 20 kişilik bir kafile halinde jeeplerle Tunceli'ye vardık. İlk ziyaret ettiğimiz Nazimiye ve Mazgirt'te moralim öyle bozulmuştu ki... Ben Anadolu'yu yemyeşil, bağlık, bahçelik hayal ederken, o kıraç arazilerde domatesi dahi bilmeyen 9 yaşındaki çocuklarla karşılaşmıştım. Hozat, Ovacık, Pertek... derken Çemişgezek'e geldik ve biraz yeşillik görebildik.

Gezinin sonunda, dağ-bayır dolaşmaktan ayak kabım parçalanmış, ayağıma Ovacık'ta bir köşkerden bir çift çarık almıştım. Kafilemiz dönüş hazırlığı yaparken, ben haritayı açmış "Ağın'a nasıl gidebilirim?" hesabını yapıyordum. Sağa sola sorduğum ve oraya herhangi bir vasıta olmadığını, ancak kamyonlarla yol çatına kadar gidebileceğimi öğrendim.

Sabah erken yola un yüklü bir kamyon çıkacağını duydum. O gece uyku tutmadı, vakitlice kalkıp hazırlandım. Şoföre Ağın'a gitmek istediğimi söyleyince, "Yol çatında iner, oradan devam edersin" dediğinde öyle sevindim ki... Nihayet, yıllardır özlemini çektiğim memleketimi, Ağın'ı görecektim.

Kamyonun arkasında un çuvarlarının arasına yerleştiğimde öyle mutluydum ki, yoldaki tozun toprağın farkına bile varmadan iki saat kadar gittik. Kamyon yavaşladı yavaşladı, durdu ve şoför kafasını uzatarak, "Delikanlı şu yana gidecen, hiç sapmadan devam et!.." diyerek gaza bastı.

Yol çatı denen yer, iki toprak yolun kesiştiği, kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdi. Şoförün dediği taraf ise bir yol değil, insanların gide gele oluşturduğu bir patikadan farksızdı.

Yirmi günlük kirli çamaşırlarımı, kitaplarımı, eşyalarımı sıkıştırdığım çantamın ağırlığı bir yandan, ağustos ayının yakan güneşi bir yandan azimle yola koyuldum. Ne çarığımın altından kaçışan kertenkeleler korkuttu beni, ne de susuzluktan kuruyan dilim damağım.

Çünkü Ağın'a gidiyordum. Milli Eğitim ordusuna nice öğretmenler, müdürler, müfettişler yetiştirmiş olan, Türk ordusuna nice subaylar armağan eden; doktorlar, eczacılar, sanatkarlar çıkartmış olan memleketime, AĞIN'a gidiyordum. Tabii heyecan doluydum.

Pulur üzerinden Ağın'ın kenar mahallelerine girdiğimde, ilk dikkatimi çeken şey evlerinin dışının

da, içinin de bembeyaz ve tertemiz badanası oldu. Ağaçlar, bahçeler, bostanlar, tavuklar, inekler... ve güler yüzlü insanlar...

İşte benim memleketim buydu, burasıydı. Sora sora Osman Zeki Gençosman'ların evinin sokağına girdim. Yolun kenarında şırıl şırıl akan bir ark... kapı önlerinde iç çeviren yaşlı kadınlar... ve yolun sonunda da iki katlı evimiz.

Kimseye haber vermeden odadan içeri girdiğimde, anneannem heyecandan şaşkındı. Elini öpüp oturdum. Hemen önüme yer sofrası kuruldu. O kadar açlıktan ve susuzluktan sonra, küpten maşrapayla içtiğim suyun, tarhana çorbasının ve katmerin tadı hâlâ damağımda...

Evet... Aradan tam 56 sene geçti ve ben bir defa daha gidemedim Ağın'a. İnşallah bu fırsatı yakalamaya ve Ağın'ı bir defa daha görmeye çalışacağım.

Sevgili kardeşim Altan Bey,

Derginizin sayfaları arasında o kadar güzel, o kadar anlamlı, o kadar değerli yazılar var ki... hangisini diyeyim. Bunları takdirle, mutlulukla okuyorum. Ama keşke mümkün olsa da yazarların bir de resimleri olsa... Onları daha yakından tanımış olurduk diye düşünüyorum.

Nasıl gazetelerdeki köşe yazarlarının yazıları, resimleri ile bütünleşiyorsa, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin yazarları da resimleriyle bütünleşse... Hiç değilse, benim gibi camiadan uzak kalmış olanlar, ya da genç nesiller, ağabeylerini, amcalarını ve Ağın'a gönül verenleri daha yakından tanımış olurlar. Ne dersiniz?

Biraz daha ileri gideyim mi Sevgili Altan Bey! Yazarların telefon numaraları, hatta iletişim adresleri de koyulabilir belki. Mesajlaşmak isteyenler için ortak bir PANO sayfası oluşturulabilir. Mesela ben bu panoya "İstanbul'da oturan Ağınlılar! Buluşalım, görüşelim..." diye bir mesaj yazabilirim. Ya da bir yazarın anılarına katkıda bulunanlar çıkabilir. Dergimiz daha canlı, daha hareketli, daha güncel olabilir belki de...

Talebelik günlerinden beri, Tıp Bayramlarında çıkarılan 14 Mart Tıp Dergileri için matbaalarda sabırla bekleyen bir kişi olarak, böylesine dopdolu ve kaliteli bir Derginin ne güçlüklerle çıkarılabildiğini biliyor ve emekleriniz için tebriklerimi ve takdir duyularımı iletmek istiyorum.

9 Şubat 2010

AĞIN NASIL KURTULUR?

Faruk DOĞAN

Bugüne kadar; Ağın için şiirler yazıldı, geçmiş hatıralar anlatıldı, beyaz toprağından bahsedildi, yazın tatile gelindi, güzün bademi, sucuğı, dutu, pestili, leblebisi paketlenip götürüldü ama, Ağın'a bir şey vermeden bugünlere kadar gelindi.

Bana göre Ağın'a bir şeyler vermenin, kazan-dırmanın yolu yatırımdan geçmektedir. Yatırım olmazsa, yıllardır devam eden alışkanlıklar aynen devam eder ve bir gün gelir ki Ağın'ın bize vereceğı hiçbir şey kalmaz!..

Bu yazıyı, Ağın'da bademciliğın geliştirilebilmesi için, devlet teşviklerinden yararlanma sırasında izlenecek yolları açıklamak ve böylelikle de halkımızın bu konuda yatırım yapmasının önünü açmak amacıyla yazma gereğini duydum.

Yapacağım bu açıklamalardan önce, Ağın'a yatırım yapmanın yararlarına kısaca değinmek istiyorum. Bilindiğı gibi, pek fazla değil daha 3-4 yıl kadar önce Alaaddin Yazıcı ile birlikte, Ağın-Enerle mevkiindeki arazimiz üzerinde, telli sistemle 100 dönüm bağ ve 50 dönüm nar yetiştiriciliğine başlamıştık. Feribot geçişinden sonra Ağın'a doğru yol alınırken, yeşillikler içerisindeki Aşır'ın Çiftliğı'nden hemen sonra, kurak bozkırlar içerisinde yeni bir renk cümbüşü oluşturan ve bu sene üzüm-narlarını topladığımız arazimizin yer alması ve yine bu bölgede yeni yatırım yapan/yapacak arkadaşlarımızın bulunması, Ağın'ımızın hem doğal hem de ekonomik çehresini değiştirmeye yönelik ciddi yatırımlardır.

Ağın'a daha değişik alanlarda yatırım yapma amacıyla, biraz da bu konulardaki daha önceki bilgi birimimiz ve deneyimlerimizden cesaret alarak, yine Alaaddin Yazıcı ile birlikte Ağın Belediyesi'nden satın aldığımız Şenpınar'daki (Vahşen) 400 dönümlük arazimize ne diyeceğimiz konusunda araştırmalara başladık. Bu işten anlayan kimselerden akıl danıştık, fikirlerini sorduk. Bu bağlamda, çevre köylerin yanı sıra Modanlı Köyü'ne de gittik. Orada yetiştirilen bademlik alan-

lar ile Arapgir yolu üzerindeki bademlikleri inceledikten sonra, bizim de bu işi yapabileceğimize karar verdik.

Bu arada, mevcut arazimizin ne şekilde değerlendirilebileceğı hususunda, zaten 2008 yılından bu yana Çevre ve Orman Bakanlığı ile Elazığ Orman İl Müdürlüğü yöneticileri ile de görüşmelerimiz oluyordu. Aldığımız karar doğrultusunda projemizi hazırladık ve Elazığ Orman İl Müdürlüğüne verdikten sonra da dikim için hazırlıklara başladık. On günlük bir sürede; toprağın işlenmesi, çevre ihtasının yapılması, fidanların dikimi tamamlandı ve sonunda 14 bin adet badem fidanının dikimini gerçekleştirdik.

Bütün bu işleri yaparken, her gün 6 traktör ile 30 çalışan olmak üzere çalışmalar yürütüldü. Bütün bunların gerçekleştirilmesi sırasında da yaklaşık 40-50 bin TL. arasında bir maliyet oluştu. Diğer bir ifadeyle Ağın'a 50.000 TL. nakit girişi oldu. Bunun sonucunda, bu para hareketinden dolayı; fırın, marketler, inşaat malzemesi satanlar, kahvehane, lokanta, akaryakıt istasyonu, belediyenin oteli, feribot, ticari taksiler vb. hem para kazandı hem de Ağın'a hareket geldi. Bütün bunlar yapılan yatırım sonucu oluştu. Yapılan bu yatırımların, üretime dönüştüğü zamanki hareketliliğı tahmin etmek ise insana ayrı bir zevk veriyor.

Bu arada projemiz onaylandı ve 100 bin TL. kredi aldık. Bu kredi bütün masraflarımızı karşıladı. İşin en güzel ve en cazip tarafı da aldığımız kredinin vadesinin 15 yıl olması. 15. yılın ekim ayında, % 30 faizi ile birlikte 130 bin TL. olarak geri ödenecek.

Yaptığımız iş göz önünde... Halkımızın hiç reddüt etmeden bu işe girmesini, özellikle Ağın'da devamlı oturan ve Ağın'ın her türlü sıkıntısını, mahrumiyetini çeken insanlarımızın çaba göstermesi gerektiğine inanıyorum. Bu konuda gerek her türlü bürokratik engellerin aşılmasında, gerekse projelerin hazırlanmasında edindiğim

birikimlerimi vermeye ve destek olmaya her zaman hazırım.

Çevre ve Orman Bakanlığının yayımlanmış olduğu “**Özel ağaçlandırma Yönetmeliği**” ve yayımlanan “**Tebliğler**” gereğince:

Özel ağaçlandırma kapsamında:

1- Şahıs ve şirketler; tapulu arazileri ile Orman ve Hazinesinden kiralayacakları 5 dönüm ve üstündeki arazilere badem, ceviz, zeytin ve Antep fıstığı dikimlerinde, projelendirilmek suretiyle krediden faydalanacaktır.

2- Şahıs ve şirketler; tapunun fotokopisi ve Tapu Müdürlüğünce onaylı çaplı kroki ile birlikte, Çevre ve Orman Bakanlığı Elazığ İl Müdürlüğüne dilekçe ile müracaat edeceklerdir.

3- İl Müdürlüğü, bu müracaat üzerine elemanları vasıtası ile arazinin kontrolünü yaptırıp, proje yapımı için bilgi verdikten sonra, müracaatçı, serbest çalışan orman mühendislerine proje hazırlanması için anlaşma yapacaktır.

4- Projeyi yapacak olan orman mühendisi; toprak tahlillerini, su tahlillerini yaptırdıktan sonra hazırladığı projeyi Orman İl Müdürlüğüne teslim edecektir. Bu projede (Dikimi yapılacak ağacın cinsi ve miktarı, toprağın sürülmesi, fidan çukurlarının açılması, çevre direk ve tellerinin yapılması, fidan bedelleri, fidanların dikimi ile oluşturulacak fidanlığın 3 yıllık bakım giderleri hesaplanarak toplam bir maliyet oluşturulur.) hususları da dikkate alınarak oluşan maliyet üzerinden, kredilendirme işlemi yapılacaktır.

5- Hazırlanan proje Bakanlıkça onaylandıktan sonra, toplam maliyet üzerinden taahhüt senedi ve borçlanma senedi noter tarafından düzenlenecek ve kredi tutarı Orman İl Müdürlüğüne gönderilecektir.

6- Orman İl Müdürlüğünce yapılan iş, yerinde incelendikten ve projeye uygun yapıldığı tespit edildikten sonra, proje bedeli hak sahibine ödenecektir.

7- Kredilendirilen proje bedeli 15 yıl vadeli olup, 15. yılın ekim ayında bir defada tahminen % 30 faizi ile birlikte geri ödenecektir. Örneğin, 30 bin TL. kredi kullanıldığını varsayalım. 15 yıl son-

ra geri ödenecek para 39.000 TL’dir. Yaptığımız hesaplamalara göre kredi faizi, normal piyasa faizine göre çok düşüktür. Ayrıca, tesis üretime geçip ürün alındıktan sonra geri ödenmektedir ki, bu da üreticiyi sıkıntıya sokmamasının yanı sıra her yönüyle çok avantajlıdır.

Bütün bunları Ağın’da neredeyse anlatmadığım kimse kalmadı, hatta zorla tepesine dikilip, ‘bunu yapacaksın’ dediklerim de oldu.

Ağın’daki en önemli sorunlardan biri de mevcut arazilerin bölünmemiş olması, yani tapuların hâlâ iki veya üç göbek eskiye ait olması sorunudur. Bunun da kolay bir çözümü var. Varislerin bu işi yapacak kişiye muvafakat vermesi halinde herhangi bir sorun kalmamaktadır.

Kaldı ki; Belediye Başkanımız Mustafa Yentür ile yaptığımız görüşmelerde, Keban Baraj Gölü kıyısındaki mevcut arazilerin, isteyenlere badem, ceviz, zeytin vb. dikmek şartı ile satışının yapılabileceğini, satış fiyatının da bize yaptığı satıştan % 50 indirimli olabileceğini ve ödemede kolaylık sağlayabileceğini belirtmiş bulunmaktadır. Bu hususu, burada bir kez daha belirtmekte yarar görüyorum.

Sonuç olarak bizim yaptığımız işler ortadadır ve gözle görülmektedir. Teşvik imkânları da, bu işi yapacak insanlarımızı maddi konuda sıkıntıya sokmayacak düzeydedir. Bu nedenle, herkesin badem, ceviz, zeytin, Antep fıstığı dikimi ve üretimi yapabileceği inancını taşıyorum. Yeter ki gerekli çabayı gösterelim ve özveride bulunabilelim.

Ağın’ın kurtuluşu, ancak ve ancak yapılacak yatırımlarla ve devamında üretimle mümkün olacaktır. Herkesi, detayları yukarıda belirtilen esaslar dahilinde yatırım yapmaya ve Ağın’ı bir anlamda kurtarmaya çağırıyorum. Yapmış olduğumuz çalışmalarımızın halkımıza örnek olması en büyük kazancımız olacaktır. Bu konuda çalışma yapacak, proje hazırlayacak herkese yardımcı olacağımızın da özellikle bilinmesini istiyoruz.

Bu vesile ile hep birlikte Ağın’ı olması gereken yere taşımak için; çalışalım, yatırım yapalım, üretelim... Sözün kısası, Ağın’ı Ağın yapalım.

AĞIN İLÇEMİZDE BİR KIŞ GÜNÜ!

Günerkan AYDOĞMUŞ

Geçen cuma günü kültür, sanat ve edebiyat eki-biyle birlikte kalabalık bir grupla Ağın'a gitmiştik. Türk dünyasının değerli destan şairi, hemşehrimiz rahmetli Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nu kendi adını taşıyan Ağın'daki Kültür Merkezinde anacaktık. Ben de Ağınlı olduğum için bu gidişte farklı duygular taşıdım. Elazığ'da, Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'na doğumunun 80. yılı nedeniyle bir program düzenlenmişti. Bu arada Belediyemiz de bir kadirşinaslık göstererek bu program çerçevesinde MİSLAND'a çıkan caddeye O'nun adını vermişti. Bu çerçeve dahilinde ikinci program Ağın'da yapılacaktı. Bu sebeple hep birlikte Ağın'a gittik.

Ağın artık eski Ağın değildi. Kış mevsimi nedeniyle bir sessiz ilçe görünümüne bürünmüştü. Benim çocukluk yıllarım bu ilçede geçtiği için geçmişi çok iyi biliyorum. Ağın'ın eski günlerini gözümün önüne getirdiğim zaman hep hayallere dalıp giderim. Sonra da, "Hey gidi günler heyy" diye içimi çekerim! Yaz olsun, kış olsun cıvılcıvılcı bir ilçeydi Ağın. Şimdilerde ise buranın hüznünlü bir havası var. Bu şirin ilçemiz sadece yaz aylarında canlanıyor. Gurbetteki Ağınlılar sadece yaz aylarında Ağın'a geliyorlar. Ben Ağın'a göçmenler diyarı diyorum. Kalan üç beş yaşlı emekliden ve çok az sayıdaki insandan başka bir de devlet memurları oturuyorlar. Kış aylarındaki nüfusu 1800'lere inmiş! Ağın bugüne kadar hep dışarıya göç vermiş bir ilçe. Hele Keban Barajı yapıldıktan sonra ulaşım sorunu Ağın'ı büsbütün olumsuz etkilemiş. Dedim ya, orada benim unutulmaz hatıralarım var. Yazın gittiğimde Ağın'daki kalabalığı görünce fazla etkilenmiyorum ama, kışın bana dayanılmaz bir hüznün veriyor!

Ağınlı yıllarca köprü dedi. Buraya yapılacak olan bir köprü Ağınlının hep rüyalarını süsledi. Nitekim rüyalarını süsleyen bu köprünün temeli 2001 yılında atılınca Ağınlı gördüğü bu rüyadan uyanır gibi oldu. Artık bu köprü yapılır demeye başladı. Ama tam 9 yıl geçtiği halde temeli görkemli bir şekilde atılan bu köprünün sadece ayakları çıkılmış, öylece duruyor. Bu köprünün ihmali bizim insana verdiğimiz değeri göstermiyor mu? Ağın bu köprüsüzlüğün çok acıları-

nı çekti. Nice insanlar hastaneye kavuşturulmadan öbür dünyaya göç ettiler. Bugünde Ağın'da oturanlar bu korkuyla hayatlarını sürdürüyorlar. Ya gece hastalanırsam, ya beni Elazığ'a kavuşturamazlarsa? Evet, bu korkuyu sanıyorum bu ilçede yaşayan herkes çekiyor! Hani derler ya, "Davulun sesi uzaktan hoş gelir." Bizlere de bu düşünceler hoş gelebilir! Ama Ağınlıların köprüsüzlükten doğan sıkıntılarını dediğim gibi sadece onlar bilirler!

Ağın'ın pek fark edilmeyen bir özelliğinden de bahsetmek istiyorum; bu ilçemizin nüfusu azdır ama etki gücü oldukça fazladır. Siyasilerimizin, bürokratlarımızın bunu fazla bildiğini sanmıyorum! Nedir bu bilinmeyen etki gücü dersenez onu da söyleyeyim; bu gün Ağın'ın yetiştirdiği çok önemli insanlar var. Bunlar Türkiye'nin de kültürel dokusunu zenginleştiren insanlar. Evet, Türkiye çapında ressamalar, fotoğraf sanatçıları, ses sanatçıları, gazeteciler, sinema ve tiyatro sanatçıları, yazarlar, şairler, eğitimciler bu ilçenin nüfusuna kayıtlıdırlar. Bunları buradan saymakla bitiremeyiz! Bu arada üst dereceli bürokratlarını da söylemiyorum. Gerçekte Elazığ'ın yüz akı bir ilçesidir Ağın. Söz buraya gelmişken bir başka şeyi daha belirteyim, Ağın'a gelen kaymakamların birçoğu sonradan vali oldular. Hem de Türkiye'nin başarılı valileri arasına girdiler. Bunlardan bir kaç da şu; Saim Çotur, Osman Aydın, Mahmut Yılbaş...

Ağın'a yeni atanan genç Kaymakam Erol Tanrı-kulu bizleri büyük bir sıcaklıkla karşıladı. Kendisiyle fazla görüşme fırsatı bulamadım ama bende çok iyi bir kaymakam olduğu intibai uyandı. Arkadaşlarımızın hepsi de ondan çok memnun kalmışlardı. İnşallah bu ilçeye güzel hizmetlerde bulunur diyoruz.

Evet değerli okurlar, şu kış günlerinde Ağın, o şen ve şaşıağlı günlerinin özlemini çekiyor! Bugün Ağın'a bizleri, Elazığ'ın ve Türkiye'nin kültür camiasını çekip götüren rahmetli Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nun manevi ruhudur. Yazımı bu destan şairimizin Ağın için yazdığı bir şiirinden aldığım şu dördlüğü ile bitirmek istiyorum: "Güzellerle gönül alıp verenin, / Başka nesnelerde gözü mü olur? / Ömründe Ağın'ı bir kez görenin, / Yanında cennetin sözü mü olur?"

BAŞÖĞRETMENİM...

Nazım ERCAN

Çağımızın yetiştirdiği tek adam... Hangi bilim dalına bakarsanız bakın, O'nun görüşü hakim. Atatürk, eğitim anlayışını şu veciz sözü ile açıklıyor: "Bir ülkenin kalkınması, o ülke gençliğinin eğitime bağlıdır." O'nun bu sözünden, Milli Eğitime ve gençliğe ne denli önem verdiğini anlıyoruz. İlke ve inkılapları, Cumhuriyet ülkesinin gelişme ve muasır medeniyetler seviyesini aşmasının temel taşlarıdır.

O'nun öğretmenleri olarak; ilkelerini benimser ve çalışmalarımızı bu doğrultuda planlarsak, geleceğimizin teminatı olan gençlerimizi daha iyi yetiştiririz. Bu çalışmalarda iki ilke vardır: Birincisi; mesleğimizi sevmek, ikincisi; öğrencilerimizi sevmektir. Bu sevgiler bizi istediğimiz hedefe ulaştıracaktır.

Hedeflere ulaşmak için planlama esastır. Devlet nasıl gelişmek, kalkınmak için 5 yıllık planlar yapıyorsa, biz öğretmenler de yapacağımız planlarda; neyi, ne zaman öğreteceği-

miz, yapacağımız hususlar yer almalı ve yıl sonunda neleri, ne için yapamadığımız hususları da dikkatlice araştırılmalıdır. Bu, gelecek yıllara ışık tutması açısından da çok önemlidir.

Ne yazık ki okullarda yıllık ünite ve planlar kalkmış, öğretmenin elinde bir kılavuz kalmış ve onunla derse girip çıkmaktadır. Böylece, öğretmen araştırmadan, öğrenmeden alıkonuluyor. Kaldı ki öğretmen kendisini her zaman yenilemek ve çağın gereklerine adapte etmek zorundadır.

Her yıl, 10 Kasımlarda Ata'yı anıyoruz, 24 Kasımlarda günümüzü kutluyoruz. İşte bu günlerde, Atatürkçü düşüncelerimizi tazeleyip, O'nun fikir üzerinde düşünüp kendimizi yeniliyoruz.

Geleceğimizin çiçeklerini yetiştirmeye çalışan arkadaşlarımıza başarılar diler, Başöğretmenimize Allah'tan rahmetler dilerim.

Ruhu şad olsun.

ANNEMİN ÇORABI

Mehmet SELÇUK

Yokluğun gözü kör olsun. Ağın Ortaokulu 2- A sınıfında idim. Yanılmıyorsa 1962 senesi idi.

Çorap nerede, ayakkabı nerede, palto... nerede?... Annemin uzun iplik çorabını giyerek, gününbirlik Andiri'den Ağın'a okula gider, gelirdim. Türkçe dersine, aslen annemin akrabası olan Okul Müdürü Nurettin Atalay Bey girerdi. Nail Atalay, müdür beyin oğlu idi. Nail Atalay, Mehmet Atalay ve ben aynı sırada, kız öğrencilerin arkasında oturuyorduk.

Bir gün, öğretmen kürsüsünün yanında duran çöp kutusuna çöp atmak için yerimden kalktım; çöpü attıktan sonra yerime oturdum.

Ön sırada oturan kız öğrenciler kıkır kıkır gülüyorlardı. 'Bu kızlar neden bu kadar uzun süren kıkır kıkır gülüyorlar?' diye kendi kendime söylenirken, bir de baktım ki ne göreyim!.. Annemin, giyindiğim iplik çorabı lastik ayakkabımın üzerine yığılmış, meğer kızlar buna gülüyorlarmış.

Gelin de manzarayı görün, kime ne söyleyeceksiniz. YOKLUĞUN GÖZÜ KÖR OLSUN.

Bu arada 16 Aralık 2008'de çok ağır bir beyin ameliyatı geçirdim. Beni arayarak geçmiş olsun dileklerini bildiren tüm Ağınlı dost ve hemşerilerime saygılarımı, sevgilerimi sunuyorum.

3-5 YAŞ ARASI ÇOCUKLARDA ALT ISLATMA

Duygu Çataltaş ÇALIŞIR

Alt ıslatma, çocuklarda en sık görülen sorunlarından birisidir. Araştırmalara göre dünyada 4 yaşındaki her 100 çocuktan 15'i, 7 yaşındaki her 100 çocuktan 7'si, 15 yaşındaki her 100 çocuktan 2'si alt ıslatma sorunu yaşamaktadır.

Tuvalet eğitiminin zamanı ve şekli çok önemli:

Çocuklar genellikle 18 ay ile 2-2,5 yaş arası tuvalet eğitimi almaya hazır hale gelirler. Çocuğun tuvalet eğitimine hazır olup olmadığını anlamak için mesane kontrolü ile bedensel ve zihinsel gelişimin ne düzeyde olduğuna bakmak gerekir. Çocuğun gün boyunca çişini azar azar yapmak yerine birkaç kere yeterli miktarda yapması, 2-3 saat kadar kuru kalması, tuvalet gereksinimini yüz, mimik ya da beden duruşuyla ifade etmesi, mesane kontrolünü kazanmaya başladığını gösterir. El ve parmak becerilerinin gelişmiş olması, bedensel, vücut parçalarını gösterebilmesi, basit işlerde anne-babayı taklit etmesi, verilen komutları uygulayabilmesi ise çocuğun zihinsel olarak tuvalet eğitimi için hazır olduğunun belirtileridir.

Gelişimi normal seyreden çocukların çoğu, 2-3 yaş döneminde tuvalet gereksinimini haber verirler. Ancak mesane kontrolünü zaman zaman sağlamakta zorlandıklarında altlarını ıslatabilirler. Mesane kasları gece daha zor kontrol edilebildiğinden, gece alt ıslatma davranışı gündüzden daha sık görülür. Tuvalet eğitimine 18 aydan önce başlamak, çocuğu tuvalete oturması konusunda zorlamak, altını ıslattığında cezalandırmak tuvalet eğitiminin uzamasına, çocuğun korku ve endişe duymasına ve davranış sorunları yaşamasına neden olur.

Tuvalet alışkanlığını kazandığı halde...

Tuvalet eğitimi almış olan bir çocuğun alt ıslatma sorunu yaşamasının temelde iki nedeni olduğu düşünülür; çocuk ya duygusal ya da fiziksel

bir sorun yaşamaktadır. Ancak düşünüldüğünün aksine, duygusal sorunlar alt ıslatma davranışının nedenleri arasında ilk sırada yer almamaktadır.

Öncelikle organik bir sorun olup olmadığı belirlenmelidir. Ateşli hastalıklar, idrar yolu enfeksiyonları, şeker hastalığı, nörolojik hastalıklar alt ıslatma davranışının görülmesine yol açar. Fiziksel bir problemten kaynaklanan alt ıslatma davranışı kısa süreli ve geçicidir. Hastalığın tedavi edilmesi ile ortadan kalkar.

Özellikle erkek çocuklarda görülen alt ıslatmanın en önemli nedeni kalıtsal olmasıdır. Eğer ebeveynlerden birinin geçmişinde bu sorun varsa çocukta görülme olasılığı % 25, her iki ebeveynde de varsa % 65 artmaktadır. Genetik nedenlerden kaynaklanan alt ıslatmanın ergenlik döneminde ortadan kalktığı görülmektedir.

Çocuğun uykusunun çok derin olması ve tuvaletinin geldiğini fark etmemesi de alt ıslatma nedenlerinden birisidir. Ancak, çocuğun gelişimi normalse, tuvalet eğitimi uygun yaşta verildiyse, tuvalet eğitimi tamamladığı halde aralıklı da olsa gece ve/veya gündüz alt ıslatma davranışı varsa o zaman bunun psikolojik kaynaklı olduğu düşünülür. Yeni bir yere taşınmak, boşanma, aile bireylerinden birinin ölümü, yeni bir kardeşin gelmesi ya da tuvalet eğitimi sırasında çocuğun zorlanması, cezalandırılması gibi nedenler duygusal kaynaklı alt ıslatma sorununu gündeme getirebilir.

Alt ıslatma ne zaman bir sorun olarak görülmeli?

Gelişimi normal seyreden bir çocuğun gündüz mesane kontrolünü 2-3 yaşlarında, gece ise 3-4 yaşlarında sağlaması beklenir. Fiziksel bir sorun olmadığı ve uygun eğitim verildiği halde belli aralıklarla alt ıslatma devam ediyorsa, çocuğun alt ıslatma sorunu olduğundan söz edilebilir.

Anne-babalar ne yapmalı, ne yapmamalı?

Birçok uyum ve davranış bozukluğunda olduğu gibi alt ıslatma sorununda da anne-baba tutumlarının önemi büyüktür. Uygun olmayan ebeveyn tutumları nedeniyle yaşanan sorun daha da artabilir, yeni uyum ve davranış bozuklukları ortaya çıkabilir, özgüven eksikliği, aşırı kaygılı olma, içe kapanıklık gibi kişilik gelişimini etkileyen sorunlar yaşanabilir. Bu nedenle anne-babalar:

- * Sorunun çözümü için baskıcı tutumdan,
- * Başkalarının yanında konuşmaktan,
- * Alaycı ve küçümseyici tavırlardan,
- * Çocuğu yaşanan sorun nedeniyle cezalandırmaktan,
- * Bu sorunu yaşamayan çocuklarla karşılaştırmaktan,
- * Yiyecek ve içeceklerine devamlı kısıtlama getirmekten,
- * Tuvalete tutmak için gece uykusunu çok sık bölmekten kaçınmalıdırlar.

Bunun yerine:

* Yataktan kuru kalktığı her sabah, “harikasin, bunu yapabileceğini biliyordum, seninle gurur duyuyorum” şeklinde olumlu mesajlar vermek, alt ıslatma davranışının görüldüğü zamanlarda ise, “başarabileceğine inanıyorum, yeniden deneriz” şeklinde çocuğu motive etmek,

* Haftalık bir çizelge hazırlayıp çocuğun kuru kalktığı günleri güneş, ıslak kalktığı günleri yağmur resimleriyle işaretleyerek çocuğun somut olarak kendisini değerlendirebilmesini sağlamak,

* Yatmadan önce sıvı alımını sınırlandırmak, yatağa girmeden tuvalete gitmesini sağlamak, gece belli aralıklarla bir iki kez tuvalete kaldırmak alt ıslatma sorununun çözümünde çocuğa destek sağlar.

Uzman yardımına ne zaman başvurulmalı?

Çocuk 5 yaşına geldiği halde hâlâ mesane kontrolünü kazanamamışsa, bu durum çocuğun benlik algısını, özgüvenini etkiliyorsa, anne-baba-çocuk ilişkisi olumsuz yönde etkileniyorsa bir uzmana başvurmak gerekir.

İSTİYORUM

Ümit ÇAĞLAR

İstiyorum ufkumuz
aydınlıklarla dolsun;
büyüklerimiz mutlu,
gençlerimiz umutlu,
çocuklarımız neşeli olsun.

İstiyorum sokaktaki insanın,
beşikteki yavrunun,
çalışan emekçinin,
okuyan öğrencinin,
bir geleceği olsun.

İstiyorum onurumuz,
her şeyden önde olsun.
Toplumumuz erdemli,
birbirine saygılı,
topraklarım bereketli olsun.

İstiyorum bilgimiz, cehâleti yok
etsin.

Yarınımız aydınlık,
bağımsızlık andımız,
insanımız sorunsuz,

HEDEFİMİZ ATA'MIN ÇİZDİĞİ

YOL OLSUN!..

AĞIN

Sevgi Öztürk SOYLU

Ağın deyince; çocukluğum, yani ömrümün en güzel yılları geliyor aklıma.

Ağın deyince; güzel insanlar, beyaz örtülü kadınlar ve dünyanın en şirin çocukları geliyor aklıma.

Ağın deyince; üzüm, nar, ceviz, badem, leblebi, pestil, sucuk, dut ... geliyor aklıma.

Ağın deyince; kış geceleri ve bizi güzel hikâyeleriyle zenginleştiren ACE gibi tatlı yaşlılar geliyor aklıma.

Ağın deyince; soğuk sulu çeşmeler, ayran, hedik ve güzel şeylerin en güzeli geliyor aklıma.

Ağın deyince; heyecanlanıp, uçarak gitmek geliyor aklıma.

Sevgilerimle.

AYŞEM

Benim beyaz örtülü, mis kokulu, güler yüzlü, duygulu, merhametli, sevgili ANNEM, AYŞEM.

Annesinin bir tanesi, annelerin bir tanesi: AYŞEM... AYŞEM...

“Mor menekşem,
çıkma güneşe,
güneş seni yakar,
güzeller bakar,
çirkinler yakar”

diyerek sevmeye bile kıyamadığı Ayşe’si...

ANNEM, AYŞEM.

Dün gece rüyamda sarıldım sana, kucakladım, öptüm, kokladım kokladım, doyamadım sana ANNEM...

AYŞEM, bana anneni anlatır, yanakların kızarır, o güzel gözlerin daha bir canlanır, daha bir küçülürdü ya!

Ben de seni heyecanla dinler, duygulanırdım ya!

Şimdi daha çok duygulanıyorum, seni daha çok anlıyorum ANNEM, AYŞEM.

Huzur içinde yat benim AĞINLI AYŞEM, ANNEM:.

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız,

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ’nin

2009 ve 2010 yılları abone başlığı 30 TL’dir.

Bilindiği gibi, Dergimiz yalnızca abone bağışlarıyla yaşamını sürdürmektedir.

Bu durum dikkate alınarak, geçmiş yıllara ait abone bağışlarını hâlâ yatıramamış olan okurlarımızın, eski ödentileri ile birlikte yeni abone bağışlarını

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin

101843 no.lu Posta Çeki hesabına yatırmalarını önemle rica ederiz.

GURBETTE VATAN OLAYDI

Bedrettin KELEŞTİMUR

Türkiye'mizin gelişen, büyüyen **'cazibe merkezlerine...'** şöyle bir bakıyorum.

Mesela bunların arasında yer alan bir Gaziantep...

Ankara, İstanbul, İzmir başta olmak üzere, Gaziantep'li kurdıkları dernekler, bir çatı altında toplanarak, **'Gaziantep Dernekleri Federasyonu...'** çatısı altında, çoğulcu düşünceden hareketle bir ortak aklı, bir ortak hareketi, bir ortak felsefeyi bir şehrin geleceğine hasretmişler.

"Gurbeti Vatan Yapan..." bir sivil irade, "Gaziantep Dernekleri Federasyonu" şehrin yazarları, bürokratları, işadamları, akademisyenleri, akil kişileri, 3. defa bir büyük organizasyon düzenliyor...

Gaziantep Dernekleri Federasyonu Başkanı, "Beş dernekle çıktığımız bir yolculukta, üç yıl içerisinde 36 derneği bir araya getirerek Türkiye genelinde Gaziantep adına bir güç, bir lobi oluşturma çabasındayız..."

O çaba, o irade, o sevda Gaziantep'i Türkiye'nin siyasette, ticarete, sanayide, eğitimde, sağlıkta, sporda ve şehircilikte **'süper lige...'** çıkartacaktı! Şehrin başarı çitası sürekli yükselecekti! Gaziantep'li, sürekli büyük düşünenecekti, kendilerini büyük hedeflere, ideallere kilitleyecekti...

* * *

Sözü burada, tabiatıyla Elazığ'a getireceğim...

Coğrafi konum itibarıyla kara, demiryolu ve hava ulaşımıyla Türkiye'nin doğusunu batısıyla, kuzeyini güneyiyle buluşturan GAP ve DAP projelerinin de kilit şehri...

Elazığ, Doğu Anadolu'nun eğitim, sağlık, kültür, sanat, edebiyat, musiki alanlarında olduğu kadar su ve doğal gıda ürünleri, maden ve mermer sektöründe bölgesinde cazibe merkezi olabilecek birçok özelliklere sahip bir ilimiz...

Elazığ'ın, bir Kayseri, bir Gaziantep, bir

Samsun, bir Adana, bir Konya vesaire gibi siyasette, ticarete, güzel sanatların her dalında, eğitimde, sağlıkta ve sporda **'süper ligde...'** oynaması gerektiğini özenle altını kalın bir çizgiyle çizerek belirtmek isterim!

Musikimizde, **"n'olaydı..."** diye içimizden bir ah çekeriz!

Ve derim ki, o ahı, içimizdeki o yangını bir büyük sevdıyla, **"olaydı..."** diye terennüm edelim!

Bu şehrin de, başta İstanbul, İzmir, Bursa, Ankara başta olmak üzere dışarıda bulunan derneklerini öncelikle, **'tek çatı altında...'** toparlayalım!

Ve **"Elazığ Dernekleri Federasyonu"** gibi güçlü bir sivil organizasyonu hayata geçirelim!

İçimde yanan ateş tutuşaydı da, **"gurbette vatan olaydı..."**

Evet, öncelikle Türkiye'de, **'güçlü ve iradeli...'** bir Elazığ lobisi için birlikte, el ve gönül birliğiyle direnç gösterelim! Bir sevda, bir gaye, bir inanç ortaya koyalım!

21. asrın bilgi asrı olduğu gerçeğinde her birimiz bir araya gelebiliyoruz...

Sivil örgütlerin bu iradeyi nasıl ve ne şekilde güçlendirdiği gerçeğinde de geliniz buluşalım...

Gurbette hasret gidermenin yolunun yılın birkaç gününde sadece, **'peynirli ekmek...'** için bir araya gelme olmadığını; Elazığ'ı, her platformda Türkiye'nin gündemine taşımak gayesi etrafında buluşmak olduğuna da vurgu yapmak isterim...

Yüzü asık değil, meçhule doğru yürüten bir şehir hiç değil...

Hele sürekli **'beyin ve sermaye göçü...'** gibi kan kaybeden bir şehirde olmak istemiyoruz...

Bütün bunları düşünürken, **'kolaycılığı...'** değil, elimizi taşın altına koyma gibi güçlü bir basireti birlikte ortaya koymalıyız.

Fatma adında bir kızcağızı, sevdiğinden başkasına vermişler amma zorla gelin olan Fatma, sokakta sevdiğini gördükçe çarşıftan kol atarak kendisini sevdalisına tanıtır, sık sık başı açık dama çıkarak dostuna el eder. Komşular tarafından gözden kaçmayan Fatma'nın bu hali dedikodu edilerek dillere düşer.

Sevdiği, Fatma'ya haber göndererek, "Eğer gönlü yine bende ise, dama çıkacağına çarşafını al yola çık" der.

Fatma bir Kurban Bayramı günü, bayramlık elbiselerini giyerek süslenir bezenir, sevdiği ile haberleşir ve geceleyin evden kaçıp, dostu ile beraber karanlıklara karışırlar.

Arkasından giden atlılar, kaçanların izini tozunu dahi bulamazlar ve gittikleri yoldan eli boş dönerler.

Fatma dağlar aşır kaçarken arkasından çıkarılan türkü de dillere destan olur.

Deyişler

*Dama kurdum çatmayı
Çağır gele Fatmayı
Fatma nerden almış
Çarşıftan kol atmayı.*

*Dama çıkma baş açık
Her gören olur aşık
Eğer gönlün bendeyse
Çarşafın al yola çık.*

*Dama çıkma görürler
Boyunca gül verirler
Bu komşular haindir
Bizi dile verirler.*

*Damda bastuh olur mu
Dizde yastık olur mu
Sevip sevip almadın
Böyle dostluk olur mu.*

*Dam başında duran kız
Bayram geldi donan kız
Bayram kurbanız olmaz
Canım sana kurban kız.*

*Dama çıkmış el eder
Küpeler gel gel eder
Çözmüş saçın bağını
Zülfünü tel tel eder.*

*Damda güzel dolanır
Testide su bulanır
İnce bel, beyaz gerdan
Buna can mı dayanır.*

*Dama çıkmış bir tane
Saçları tane tane
Yârıma kurban olsun
Ev başına bir tane.*

*Dama çıkmış bir güzel
Damın etrafın gezer
Elinde bir deste gül
Kendi, güliinden güzel.*

*Dama çıkmış bir gelin
Kemere vermiş elin
Hey beni kınayanlar
Görün imana gelin.*

Nakarat
*Anom anom hazır'amin ayı
Aldı burayı, geçti balayı
Dam başında durursun
Melül mahzun olursun
Kurban olam huyuna
El etmeden gelirsin.*

Harput Halk Bilgileri, Elazığ Kültür Derneği Yayınları, Elazığ - 1995, Sh: 148-150

2006 yılının Temmuz ayı... Atatürk Hava Limanından; annem, babam, ablam Elif’le beraber uçağımıza bindik. Babam yol boyu görebildiğimiz kadayla Tuna nehrini, Alpleri, Fransa kıyılarını daha sonra da sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen okyanusu gösterdi ve onlarla ilgili bilgi verdi. Daha önce de birçok kez uçağa binmişim, ancak hiçbiri bu kadar büyük değildi. 11 saatlik uçuşumuzun ardından CFK Havaalanına indik. Oradan New Jersey’e geçtik. Oradaki evler bizim oturduğumuz evlerden çok farklı, genellikle müstakil evlerden oluşuyor. Bizim kaldığımız ev, babamın çok yakın bir Türk arkadaşının eviydi. 3 katlı bir evdi ve bir de bodrum katı vardı. Bodrum katta, bir spor salonu gibi spor aletleri bulunuyordu. İlk gece Türkiye ve Amerika arasındaki 7 saatlik fark yüzünden çok zorlanmıştık ama sonraki günlerde bu durumu atlattık.

Metropolitan müzesi

Metropolitan müzesine gitmeye karar verdik. Metropolitan müzesi dünyanın en büyük müzelerinden birisi. Biz 2 günde, her bir esere 10 saniye kadar bir süre bakarak ancak bitirebildik. Büyüklüğünü sanırım böyle anlatabilirim. Metropolitan müzesinde 1870’den bu yana 2 milyondan fazla eser toplanmış. Girdiğimiz zaman bize kulaklık ve teyp vermişlerdi. Teypde, eserlerle ilgili geniş kapsamlı bilgiler veriliyordu. Giriş katında Eski Mısır, Yunan, Eski Roma, modern sanat, Ortaçağ sanatı, Afrika ve Okyanusya kültürünü anlatan bir bölüm bulunuyordu. Çok geniş bir şekilde Avrupa heykelleri bölümü de yer alıyordu. Giriş katlardaki bölümlerden en çok Eski Mısır ile ilgili olan eserleri beğenmişim. Mumyalar da çok ilgimi çekmişti. Eski Mısır bölümünde MÖ. 5000 yılından MS. 400’e kadar olan döneme ait 36.000’e yakın eser bulunuyordu. Aklımıza gelebilecek, Mısır’la ilgili birçok eser vardı; lahitler, tapınaklar, mücevherler, mumyalar, sfenksler, ikinci katta ise Avrupa’daki ressamın yaptığı tablolar vardı. İkinci katın yarısından çoğu bu eserlerle kaplıydı, geri kalan kısımda da küçük bölümler halinde Kore, Çin, Japon, Güneydoğu Asya, Orta Asya, Kıbrıs ve

İslam eserleri yer alıyordu. Tabii ikinci kattaki favori bölümüm Avrupalı ressamın yaptığı tabloları.

Niagara

Sonraki durağımız ise Niagara’ydı. Babamın dünyada görmeyi en çok istediği yer... Ben de bu sayede küçük yaşma rağmen dünyanın sayılı doğa harikalarından birini görme fırsatına erişecektim. Niagara, Amerika Birleşik Devletleri ile Kanada arasında yer alan dünyanın sayılı şelalelerindendir. Niagara’ya gitmek için yola koyulduk. Şimdiye kadar görmediğim büyüklükteki ormanın içinden geçerek Kanada sınırına doğru ilerledik. Dünyanın en büyük göllerinden biri olan Ontario Gölü’nün manzarasını da seyrettik. Karnımız iyice acıkmıştı ve yemek yemeye karar verdik. Yemeğimizi yedik ve ilk kez Türkiye’yi özledim. Çünkü oranın yemekleri hiç benim damak tadına uymadı. Ordaki porsiyonlar bizimkinin 3 katı kadar büyük ve çok yağlı...

Ontario Gölü’nü çok beğendim ve Buffalo şehrini de görmüş oldum. Yolumuza devam ettik. Niagara’ya gitmeye karar verdiğimizde, babamlar bir tur şirketi ile anlaşmış, yani turla gidecektik. Niagara’ya vardığımızda görüntü karşısında hayran kaldık, müthişti. Hemen üzerimize su geçirmeyen mavi yağmurluklar, ayaklarımıza su ayakkabıları giydirdiler ve şapkalarımızı giymemizi söylediler. Bizleri bir gemiye bindirdiler, hızla kayalara doğru gittik. O kadar yaklaşmıştık ki şelale sanki üzerimize akıyordu, sırlıklam olmuştuk. Verdikleri mavi yağmurlukları giymemize rağmen, kıyafetlerimiz sırlıklam oldu. Makyaj yapanların suratları korkunç bir şekil aldı. Kayalardan döndük ama daha çok yaklaşıydık kayalara çarpabilirdik. Güzel ve korkutucu bir gemi gezintisinden sonra bir rehber geldi, İngilizce bir şeyler söyledi. Ablam; rehber’in, “Niagara’nın dünyada bir ilk olduğunu, ters bir şekilde aktığını ve şelalenin sularının taşlara çarparak geri geldiğini” söylediğini bize aktardı. Bu kısa bilgiden sonra, dağın içinde oyulan bir asansörle şelalenin altına indik ve oradaki platforma doğru ilerledik. Platformda, şelaleye 1 metre kadar mesafeye yaklaşma şansını yaka-

ladık. O muhteşem duyguyu sizlerin de tatmanızı isterdim. Platform her yıl yeniden yapıyormuş ve kış olunca şelale suları platformu paramparça ediyormuş. Başladık platformu çıkmaya, bu kadar güzel bir duygu olduğunu hiç düşünmemiştim. Doğanın gücüne bu kadar yakın olmak insanı gerçekten çok heyecanlandırıyor. Gece olunca ışıklandırmalar açıldı ve muhteşem bir görüntü oluştu. Bu görüntünün ardından, bir otelde kalıp sabahın ilk ışıklarıyla New Jersey'e geri döndük. Sonraki durağımız ise New York'tu...

New York

Evet, New York'a gitmeye karar verdik. New York, dünyanın en özenli ticaret ve finans merkezlerinden birisiymiş. Broadway caddesinde olan Madame Tussaud müzesine gittik. Bu müzede balmundan yapılmış birçok heykel bulabilirsiniz. Hollywood starları, politikacılar, futbolcular gibi daha aklınıza gelebilecek birçok tanınmış simanın balmundan heykellerinin bulunduğu bu müzede, sanki canlıymış gibi onlarla fotoğraf çekebilir, onlara dokunabilirsiniz. Ve öyle dekorlar yapılmış ki, sanki gerçekten karşınızda duruyormuş hissini veriyor. Müzede heykellerin yanında dekorları da çok beğendim. Gerçekten çok uğraş verilmiş bir müzeydi ve çok hoşuma gitti. Müze çıkışından sonra New York'u dolaşmaya devam ettik ve Manhattan'daki 75 katlı Rockefeller Center gökdelenine doğru yol almaya başladık.

Gökdelenin üst katına çıktığımız zaman New York'u kuşbakışı gördük. O kadar büyüleyici bir manzaraydı ki, hayatımda gördüğüm belki de en güzel manzaralardan biriydi. Ertesi gün Özgürlük anıtı'nı gidecektik. Eskiden çıkılmasına izin veriliyormuş ama artık izin verilmiyor. Özgürlük anıtı, New York ile New Jersey arasındaki Hudson nehrinin okyanusa açıldığı bölgede bulunuyor. Bu nehir, İstanbul Boğazı'ndan daha geniş, hatta dünyanın en büyük limanlarından biri olan New York limanı da Hudson nehrinin içinde bulunuyor. Kıydan gördüğümüz kadarıyla, Amerikanın sembolü olan bu heykel, yeşil renkli. New York büyük caddeleriyle, gökdelenleriyle, nehirleriyle, devasa köprüleri ve her milletten insanı ile dünyanın en büyük şehirlerinden biri olma özelliğine sahip...

Amerika gezime ait anılarımı anlatmaya önümüzdeki sayılarda devam edeceğim.

SEVGİLİ BABAANNECİĞİME

Miraç ŞENER

Evde hep otururdun,
Hep bize iş yaptırırdın,
Yapmadığımızda da bize
çok kızardın.

Zararlı olduğunu bile bile
yağlı yemekler

Tuzlu içecekler içerdin;
Ama hiç aldırmazdın.

Hiç umursamazdın,
Ama bize hem kızardın,
Hem de çok severdin.

Aklımıza hiç kötü bir şey
getirmemiştik,
İstanbul'a gittin de;
Seni bir ay sonra evde görecektik...

Keşke yağlı yemekler yemeseydin,
Keşke hep spor yapsaydın;
Keşke... keşke...

Eski günleri herkes çok özleyiyor,
Evde çok büyük iki tane
boşluk var;

Keşke bize yeniden kızıp,
Yeniden sevsen.
Keşke... keşke...
Yeniden dönsen.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Dr. Erdinç KÖKSAL

1933 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta, lise tahsilinden sonra, 1958'de Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi.

Sivas ve Adana'da yaptığı TCDD Hekimliğinin ardından, 1969'da Şişli Etfal Hastanesi'nde Kadın-Doğum Uzmanı oldu. 16 sene Zonguldak'ta çalıştıktan sonra İstanbul'a yerleşti. Halen, İstanbul'da Kadıköy Belediyesi Polikliniğinde görev yapmaktadır.

Dr. Köksal'ın; Ah Şu Doktorlar, Ak Gömleğin Dili Olsa ve Beyaz Yürek adlı 3 kitabı ve sayısız makaleleri mevcuttur.

Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Hatice-Muhittin Köksal'ın oğlu olan Dr. Erdinç Köksal, bu sene Müjgan Köksal ile evliliğinin 50. yılını kutlayacak olup, 2 çocuk ve 3 torun sahibidir.

Ülkü Soylu BAYATA

1940 yılında Konya'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Malatya, Bitlis ve Elazığ'da tamamladı. Elazığ Kız Öğretmen Okulu ile Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu. Sonraki yıllarda Yabancı Diller Yüksek Okulu İngilizce Bölümü'ne devam etti ve TODAİE ile HÜ Edebiyat Fakültesi Mezuniyet Sonrası Eğitimi bölümlerini de bitirdi.

Beşikdüzü Kız Öğretmen Okulu ile Hasanoğlu Atatürk Öğretmen Okulu'nda öğretmenlik yaptı. 1964'de MEB Film-Radyo-Televizyon ile Eğitim Merkezi Radyo Bölümü'nde metin yazarı olarak görev aldı. 1980'de emekli olduktan sonra da radyo programı hazırlamayı ve dersanelerde öğretmenlik yapmayı sürdürdü.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Fahire-Öğretmen Sadettin Soylu'nun kızı olan Ülkü Soylu Bayata, evli ve 2 çocuk annesidir.

Faruk DOĞAN

1949 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ağın'da okudu. 1966'da Ankara Maliye Meslek Okulu'nu bitirdi. Çalıştığı dönemlerde, lise ve öğretmen okulunu dışardan bitirdikten sonra, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nden mezun oldu.

Elazığ Vergi Dairesi'nde vergi memuru olarak 5 yıl çalıştı. Daha sonra Milli Eğitime geçerek, Kangal ve Akçadağ köylerinde 5 yıl öğretmenlik yaptı. 1977'de tekrar Maliye'ye döndü ve Mersin'de 7 yıl vergi denetmeni olarak görev yaptı. 1983'de görevinden istifa ederek mali müşavir olarak serbest çalışma hayatına atıldı. 1997'de girdiği sınavı başara-

rak yeminli mali müşavir oldu ve bu görevi halen Mersin'de yürütmektedir.

Ağın-Hastek Köyü'nden Fahriye-Mehmet Doğan'ın oğlu olan Faruk Doğan, gerçek bir Ağın aşığı olup, evli ve 4 çocuk babasıdır.

Sevgi Öztürk SOYLU

1957 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokul ve liseyi Malatya'da bitirdikten sonra, Çukurova Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun oldu.

Bir süre, Adıyaman Meslek Yüksek Okulu Pazarlama Bölümü'nde, Öğretim görevlisi olarak görev yaptı. 1991 yılında eşiyle birlikte Avustralya'ya gitti ve yaşamını orada sürdürüyor.

Ağın-Apuşma (Balcılar) Mahallesi'nden Ayşe-Öğretmen Hüseyin Öztürk'ün kızı olan Ayşe Öztürk Soylu, evli ve 2 çocuk annesidir.

Halis ÖZMEN

1966 yılında Çemizgezek'te doğdu. İlk ve orta öğrenimini Elazığ'da tamamladıktan sonra, 1988'de Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi.

Kısa bir süre geçici yetki ile Ağın Cumhuriyet savcılığı da olmak üzere, sırasıyla; Çan, Arguvan, Piraziz, Ayvalık ve Özel yetkili Diyarbakır Cumhuriyet savcılığı görevlerinde bulunduktan sonra, 2007'de Ankara Cumhuriyet savcılığı görevine atandı. Halen bu görevi sürdürmektedir.

Ağın-Kaşpınar Köyü'nden Zeynep-Bedrettin Özcan'ın damatları olan Halis Özmen, 2 çocuk babasıdır.

Zeynep Özlem İLTER

1997 yılında İstanbul'da doğdu. Halen, İstanbul-Bostancı Atatürk İlköğretim Okulu 7. sınıfında öğrenim görüyor.

Müzik dinlemek, şarkı söylemek, gitar çalmak, yüzmek, televizyon izlemek, kitap okumak ve yeni yerler tanımak hobilerinin en başında geliyor.

Zeynep Özlem İlder; Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Zeynep-Burhan İlder'in torunu, Çimen-S. Nazif İlder'in küçük kızıdır.

Miraç ŞENER

1997 yılında Malatya'da doğdu. Halen, Malatya-Fırat İlköğretim Okulu 7. sınıfında öğrenim görüyor.

Şiir yazmak, kitap okumak, televizyon izlemek ve org çalmak hobilerini oluşturuyor.

Miraç Şener; Ağın-Beyelması Köyü'nden Gülter-Fevzi Şener'in torunu, Aliye-Sıtkı Şener'in oğludur.

FIKRALAR

Boya Tenekesi

Baskillinin biri Karayolları'nda işe girer. Kendisine bir teneke beyaz boya ile fırça verirler ve yolun orta şeridini boyamasını isterler. Baskilli hevesle işe başlar.

İlk gün 800 metre çizgi çizer. İkinci gün 400 metre, üçüncü gün 200 metre çizgi çizer. Derken günde 10 metreye kadar düşer. Şef, Baskilliyi çağırarak:

-Bak hemşehrim! İşe çok iyi başladın. Gitgide tembelleştin. Acaba sebebi nedir? Niçin bu kadar tembelleştin?

Baskilli:

- Vallah şefim! Ben hiç tembelleşmedim. Ama gün geçtikçe buya tenekesinden biraz daha uzaklaştım.

Pislik

Baskilli Musto yolda yürürken vakit akşam, ay ışığı, alacakaranlık derken yol üstünde bir kahraltı görür. Eğilip parmağını sürer ve diline değdirerek, der ki:

- Vay be! İyi ki basmamışım. Meğer pislikmiş.

Uçaktan İndiniz Sandım

Baskillinin biri uçağa binmiş ve bir yere gidiyormuş. Uçağın ön tarafında da kellifelli bir adam oturuyormuş. Şık giysili bu adam bir ara koltuğundan kalkmış, tuvalete gitmiş. Arda sıralarda oturan Baskilli, fırsattan istifade yerinden kalkarak gidip adamın koltuğuna oturuyor.

Adam geri dönünce bakıyor ki yerinde başkası oturuyor. Kibarca:

- Beyefendi herhalde yanlış koltuğa oturdunuz, diyor.

Baskilli şaşırıyor:

- Ha, öyle mi! Ben sandım ki siz uçaktan indiniz...

Atın Başındaki Zil

Baskilli köylünün biri harmanda dönen atın boynuna zil takar ve diğer işlerine bakarmış. Zil sesi gelmeyince atın durduğunu anlar ve gelip ata 'deh' der ve at da bunun üzerine harmanda düveni döndürürmüş.

Bir gün köye kaymakam gelir. Bu durumu görür ve köylüyü tebrik eder. Yalnız Kaymakam bir şeyi merak edip, köylüye sorar:

- Peki, bu at durup da sadece kafasını sallarsa ne yapacaksın?

Bunun üzerine Baskilli yanıtlar:

- Begim, begim! Nerde sizin gibi akıllı heyvanlar!

Nüfus

Bir gün bir otobüs dolusu Baskilli yolda giderken yolun tam ortasında yatan bir eşek görürler. Eşek bir türlü yoldan çıkmıyormuş. Nüfus memuru eşeğin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra eşek kalkıp kaçmaya başlamış. Yolcular merak etmişler. Ne söyledin de eşek öyle kaçtı diye. Memur:

- Eğer kalkmazsan seni Baskil nüfusuna yazarım, dedim.

General Elektrik

Baskilli bir genç askere gider ve onu mutfakta görevlendirirler. Baskilli mutfakta buzdolabının yanından her geçişinde, sürekli buzdolabına selam veriyormuş. Bir gün Baskillinin buzdolabına selam verdiğini gören komutanı:

- Oğlum ne yapıyorsun öyle? Hiç buzdolabına selam verilir mi? diye sorar.

Baskilli:

- Nasıl selam vermem kumutanım. Baksana, üzerinde General Elektrik yazı.

Ölüleri İyice Ölmeden Getirmeyin

Köyün birine yeni bir imam gelir ve aradan epeyi zaman geçer. Köy halkı imamın her şeyinden memnundur. Fakat imam ölüleri çok çabuk yıkamaktadır. Öyle ki on dakika içinde ölüyü yıkayıp, kefenledikten sonra defnediyormuş. Köy halkı imamın ölüleri nasıl yıkadığını öğrenmek için, bir gönüllü bulup ölü diye imama götürürler. İmam cenazeyi içeri alır. Aradan epeyi zaman geçer. Köy halkı:

- İmamın günahını aldık, adam bu sefer ölüyü iyi yıkıyor, derler.

Ama içten içe de merak içindedirler. Derken imam kan ter içinde çıkar ve köylülere:

- Kardeşim bundan sonra ölüleri iyice ölsün, ondan sonra getirin. Bana iş çıkartmayın. Tam öldürene kadar canım çıktı.

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı tarafından ihalesi yapılan Aşağıyabanlı Köyü, Ortayabanlı Mezrası'nın içme suyu projesi tamamlandı. Böylelikle Ağın'ın bir yerleşim birimi daha suya kavuşmuş oldu.

Tüm Ortayabanlılara hayırlı, uğurlu olsun.

* Ağın Kaymakamlığı tarafından, ilçemiz okullarında eğitim gören çocuklarımıza 5 bin TL tutarında eşofman, şort, forma ve spor malzemesi yardımı yapıldı. Konu ile ilgili bir açıklama yapan Ağın Kaymakamı Erol Tanrıkulu, "İlçemiz genelinde eğitim gören çocuklarımızın sporun her dalında başarı gösterebilmeleri için gerekli altyapı çalışmalarını oluşturmaya başladık. Bunun için ilk önce halı sahamızı yeniledik ve ardından toprak sahasını tamamladık. Basketbol, voleybol, tenis sahaları için de çalışmalara devam ediyoruz." dedi.

* Dergimiz yazarlarından ve hemşehrimiz Adnan Binyazar'ın "Şah Mehmet" ve "Atatürk Anlatıyor" adlı kitapları, Can Yayınları tarafından yayımlandı.

Adnan Binyazar'ı kutlar, yeni eserlerini bekleriz.

* Dergimiz yazarlarından ve hemşehrimiz Feridettin Atutuğ'un, Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nun hayatını romanlaştırdığı "Destanların Efendisi" kitabı, Elazığ-Manas Yayınevi tarafından yayımlandı.

Feridettin Atutuğ'u kutlar, yeni eserlerini bekleriz.

* Hemşehrimiz Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nun adı, Elazığ Belediyesi tarafından bir caddeye verildi.

Elazığ Belediyesi'ni bu örnek davranışından dolayı kutluyoruz.

* Hemşehrimiz Prof. Dr. M. Sadık Demirsoy ile kızı Yıldız Demirsoy'un yağlıboya tablolarından oluşan resim sergisi, 15-21 Şubat 2010 tarihleri arasında Ankara-Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde açıldı ve sergi yoğun bir ilgiyle karşılandı.

Demirsoy'ları kutluyor, başarılarının devamını bekliyoruz.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden hemşehrimiz Ayhan Türker'in resim sergisi, 15-31 Mart 2010 tarihleri arasında M art Sanat Galerisi'nde

(Gaziosmanpaşa, Kaptan Paşa Sok. No: 29-AN-KARA) açılacak. Tüm okurlarımıza duyurulur.

* Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Av. Ünver Demirezer'in eşi ve Dergimiz yazarlarından Prof. Dr. L. Ömür Demirezer, 29 Aralık 2009 tarihinde Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi "Dekanlık" görevine atanmıştır.

Prof. Dr. L. Ömür Demirezer'i kutlar, yeni görevinde başarılar dileriz.

* Ağın-Zabulbar (Bahadırlar) Köyü'nden hemşehrimiz, Yargıtay 20. Hukuk Dairesi üyesi Mehmet Salim Özer, 2 Ocak 2010 tarihinde yaş haddinden emekliye ayrılmıştır.

Emeklilik yaşamında da kendisine başarılar ve sağlıklar diliyoruz.

* Ankara Barosu tarafından; hemşehrimiz Av. Osman Öz'e; Ankara Barosu Eğitim Merkezi'nde 22 Ocak 2010 tarihinde "Meslek Ustalarına Saygı" etkinlikleri çerçevesinde bir tören düzenlendi.

Meslekte 42. yılını dolduran Av. Osman Öz'ü kutluyor, daha nice yıllara diyoruz.

* Ağın-Balcılar (Apuşma) Mahallesi'nden Ayşe-Öğretmen Hüseyin Öztürk'ün torunu, Sevgi Öztürk Soylu'nun oğlu Orkun Soylu, Avustralya'da girdiği üniversite sınavlarında ilk % 10'luk dilim içerisinde yer alarak, Sidney Üniversitesi Ekonomi ve Finans Bölümü'nü kazanmıştır.

Orkun Soylu'yu kutlar, başarılarının devamını bekleriz.

* Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Gülten-Şadi Özçelik çifti; gelinleri/oğulları Tuğba-Kürşat Özçelik'in 19 Şubat 2010 tarihinde Adana'da dünyaya gelen ve Dilara adı verilen çocukları nedeniyle, torun sevgisini ilk kez tattılar.

Özçelik ailelerini kutlar, küçük Dilara'ya sağlıklılıklar dileriz.

* Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Ayşe-İbrahim Özben'in oğulları, Nahide Ertaş ile Vahide Özben'in kardeşleri, Derneğimiz üyesi ve Dergimiz abonelerinden Merkez Bankası Krediler Genel Müdür yardımcısı Aydın Özben, 23 Şubat 2010 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Vahşen'de toprağa verilmiştir.

Ölene Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Akpınar Mahallesi	İrem Nur DEMİR	Ozan	Ağın	24.10.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Halit Enes ERSOY	Hamza	Üsküdar	12.11.2009
Dibekli Köyü	Ulaş TURKUT	Hüseyin	Gaziosmanpaşa	05.12.2009
Öğrendik Köyü	Azra SUCU	Soner	Altındağ	23.12.2009
Dibekli Köyü	Kaan SEZER	M. Alper	Beylikdüzü	31.12.2009
Hacıyusuf Mah.	Yiğit Emir YAŞAR	M. Türker	Narlıdere	01.01.2010
Şenpınar Mah.	Ecrin GÜNDOĞDU	Bilal	Şehitkâmil	01.01.2010
Uzungil Mah.	Kayra KOÇER	Turgay	Elazığ	01.01.2010
Akpınar Mahallesi	Elif Erva ÖZDİL	A. Mesut	Denizli	01.01.2010
Modanlı Köyü	Şahin YILMAZ	Necmi	Konak	01.01.2010
Modanlı Köyü	Faruk YILMAZ	Necmi	Konak	01.01.2010
Samançay Köyü	Görkem ÖZTÜRK	Selim	Malatya	02.01.2010
Balkayası Köyü	Mustafa Yiğit ÖZER	Ali	Konak	04.01.2010
Demirçank Köyü	Muhammed Yiğit BİRCAN	Hami	Güngören	04.01.2010
Tatarağası Mah.	Beyza KAYA	Şener	Elazığ	08.01.2010
Pul Köyü	Efe KARAKAŞ	Taner	Sultangazi	08.01.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Rahime Nur AKTAŞ	Hüseyin	Malatya	08.01.2010
Beyelması Köyü	Kerem YÜCEL	H. Lutfi	Elazığ	10.01.2010
Bademli Köyü	Taha GÜNDÜZ	Serhat	Edirne	13.01.2010
Uzungil Mah.	Beray SAYAR	Ufuk	Çukurova	15.01.2010
Demirçank Köyü	Baran UZUNOĞLU	R. Serhad	Serdivan	16.01.2010
Modanlı Köyü	A. Emir YILMAZ	İlker	Bakırköy	16.01.2010
Başpınar Mahallesi	Z. Asya SELÇUK	Özgür	Keçiören	18.01.2010
Altunayva Köyü	Yaren GÜLTEKİN	Hasan	Şişli	20.01.2010
Uzungil Mah.	Ece NİKSARLI	Güven	Elazığ	20.01.2010
Bademli Köyü	Naz YILMAZ	Murat	Bağcılar	22.01.2010
Şenpınar Mah.	Eslam ERBEN	Levent	Elazığ	23.01.2010
Pul Köyü	Buğra GÜR	Murat	Şişli	02.02.2010
Pul Köyü	Ecrin GÜR	Murat	Şişli	02.02.2010
Demirçank Köyü	Musab METİN	Yasin	G.Osmanpaşa	02.02.2010
Yedibağ Köyü	Ece Karin ORHAN	Ergün	Buca	07.02.2010
Öğrendik Köyü	Ayşegül MURAT	Mustafa	Ağın	09.02.2010
Saraycık Köyü	Fatih DEMİR	Hacı	Buca	14.02.2010

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Akpınar Mahallesi	Zeynep ÖZDİL	İbrahim BUMİN	Sincan	31.12.2009
Kuzgeçe Mahallesi	Harun İKİNCİ	Nihal KARACA	Ağın	06.01.2010
Samançay Köyü	Mustafa KÖPRÜLÜ	Cansu AKAY	Üsküdar	06.01.2010
Yenipayam Köyü	Zübeyde ÖZCAN	Yılmaz SAYDAM	Sivrice	07.01.2010
Altunayva Köyü	Sevim ERDOĞAN	Erdi DAYAN	Arnavutköy	07.01.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	O. Ali ASLAN	P. Serap ANLI	Fransa	21.01.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Abdullah AKTAŞ	Şule ŞAHİNER	Üsküdar	23.01.2010
Dibekli Köyü	Erdinç YETKİN	Pınar HOZATLIOĞLU	G. Osmanpaşa	24.01.2010
Modanlı Köyü	Hafize Feyza AKIN	Murat BARAN	Kâğıthane	26.01.2010
Akpınar Mahallesi	İ. Onur YAMAN	Çiğdem AÇAN	Eskişehir	29.01.2010
Şenpınar Mahallesi	G. Handan AYDIN	Barkın SİNAN	Malatya	29.01.2010
Akpınar Mahallesi	Hüseyin DEMİR	Gözde TEPEKESİCİ	Karşıyaka	30.01.2010

Yenipayam Köyü	A. Ayten GÜLER	M. Erkam BAKACAK	Yenimahalle	30.01.2010
Kaşpınar Köyü	Esra FIRAT	A. Burak KARAKAYA	Elazığ	31.01.2010
Samançay Köyü	Zeynep TÜRKMEN	Ömer ERYAZGAN	Akçadağ	02.02.2010
Dibekli Köyü	Ali Yasin YILMAZ	Nermin ŞAHİN	Ümraniye	02.02.2010
Altunayva Köyü	Ayşe AKTAŞ	Veysel ŞAHİN	Sancaktepe	12.02.2010
Saraycık Köyü	Neslihan KAYA	Hilal HEPGÜLSÜN	Ataşehir	21.02.2010

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Saraycık Köyü	Nurettin ŞAHİN	20.03.1954	Konak	23.10.2009
Şenpınar Mahallesi	İbrahim AYDIN	14.07.1915	Ağın	01.01.2010
Uzungil Mahallesi	Nurhayat PEKER	28.12.1940	Köln	06.01.2010
Pul Köyü	Ercan YALÇIN	01.12.1948	Malatya	12.01.2010
Uzungil Mahallesi	Zeynep ŞEN	01.01.1333	Çankaya	16.01.2010
Öğrendik Köyü	Ali SUCU	02.07.1966	İzmit	17.01.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Ayşe ZİRLAN	03.04.1932	Beyoğlu	19.01.2010
Saraycık Köyü	Satiye AĞGEDİK	01.02.1927	Keban	20.01.2010
Şenpınar Mahallesi	Bekir ERTAŞ	18.02.1943	Elazığ	20.01.2010
Dibekli Köyü	Zeynep ŞAHİN	19.06.1949	Fatih	21.01.2010
Altunayva Köyü	Hüseyin BOZKURT	04.03.1925	Esenler	27.01.2010
Şenpınar Mahallesi	Ayşe KORKMAZ	04.09.1934	Malatya	06.02.2010
Akpınar Mahallesi	Dudu ÖZEL	01.07.1920	Ağın	08.02.2010
Pul Köyü	Fatma ÇELİK	01.07.1920	Sultangazi	19.02.2010

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz

T E Ş E K K Ü R

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi 44 yaşında.

1967 yılı Ocak ayında okurlarına “Merhaba” diyen dergimiz, 41 sayı çıktıktan sonra yayınına sona erdirmişti.

1991 yılından itibaren ise düzenli olarak yayımlanmaya devam ediyor.

Dile kolay; yayın hayatında tam 44 yıl ve çıkan 263 sayı...

Dergimizi, günümüze kadar maddi/manevi destekleriyle yaşatan tüm okurlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz.

AĞIN